ஸ்ரீ

பகவத்கீதை வெண்பா.

வாதிகேஸரி

ஸ்ரீ அழகியமணவாள ஜீயர்

அருளிச்செய்தது.

இரண்டாவது ஷட்கம்.

ஸ்ரீரங்கம்:

ஸ்ரீ வாணீ விலாஸ் பிரஸ்.

1907.

Copyright Registered.

அத்யாயம் ௭.

விஜ்ஞானயோகம்.

முன்னுறு நல்லுணர்வின் முற்றுங் கருமத்தாற்
றன்னை யுயிருணர்வு தானுணர்ந்தப்—பின்னர்வந்
தேறு மனத்தா லிறைவன்பா லன்புசெயக்
கூறு நவோறுங் கூர்ந்து.

ஆங்குமுத லேழாமோத் தன்புக் கிலக்காகு
மோங்குமிறை யாயத் தொழிக்குமப்—பாங்கிற்
சரண நெறிபடைந்தார் தம்போத ஞானி
பரனுபர்வு சொல்லு மமைந்து.

என்னமரு நெஞ்சனாய் யோகத் தியல்வுற்றே
நின்னமரு மென்பற்றாய் நின்றநீ—முன்னினையு
முண்மயக்கற் றென்றெழியா தென்னை யுணர்வண்ணந்
திண்மையுறக் கேள்பார்த்த தேர்ந்து. 1

மிக்க வறிவினையே மேவத் தனக்குடனே
போக்க வுணர்வோன் றெழிலனைத்—திக்கெலாமே
வைக்கப்பவர்க்கன் மாதிருக்கும் மேலோன் நிலமதிலத்
தக்கமிக நீதிநூ லாக்கு. 2

வாணிடவர் பல்லவ கிரத்தொருவன் மன்னுசைச்
தானியல்ல ருகாசாக் படைத்ததுவே—மேலிசைத்தே
வேல்வில் ஒருதுகிய வொல்லைதிறு மாக்கொருவன்
நல்லவழி மாவிரு நாள். 3

மன்னும் புகழும் வளமோங்கும் வாயுடன்
மின்று மனத்திற் கிடைப்புகழ்—நின்னமரு
மனுமாக் கர்ருவாய் வர்தனை பெட்டோடம
தனனிக் கொள்ளமரு மாம். 4

மந்தனிக் கேடுக மன்னுபிரான் கோணி
புந்திதுர வொண்ட ணுலக—மந்தமுத்
தரகு சகத்திலத் தனைத்து மித்துமே
சோகிந் தடையபத்தா யுந்து. 5

இந்த விரதத் துறைகள் மெய்பொருளும்
வந்த பிசாசி மன்னவிலே—வந்தனை
தாமநது கொள்ளச் சகதிக் கிறப்பிறப்பு
மகமேலே வான் மக்கு. 6

எண்ணில்லை யுயிர்க் கிங்கோர் பொருளுளதென்
றன்னிலைச் சொல்ல வுயர்விசயா—மன்னியநான்
மாமணிபோற் கோப்புண்டேற் றேயென் பரிதென்னாஞ்
சேமமுற நீக்குஞ் செறித்து. 7

எல்லாமா முதலிறு வற்றி யின்மையுமான்
சொல்லார் மதியிரவிச் சோதியுமான்—நல்லார்க
ளோங்கார மேதத் துயர்வின் மிசைச்சத்தம்
பாங்குமா சிற்பொரு ளுடம். 8

இப்புவிசற் கந்த வெரியிலொளி யெப்பொருட்கும்
மைப்பயிர் சத்தைக் கருதங்கா—வொப்பிலா
சத்துவத்தேசர் மாட்டு சவுஞ்சிறந்த சத்துவனுன்
பத்தவர்கள் கோனரியே பார். 9

எப்பொருட்கும் வித்தா நிலவின்ற வென்னையினை
யப்புருடர் புத்தியுமா யுயிர்க்கின்றே—னொப்பில்
திறலொளியை மாய்க்குமப் பேரொளியா னென்
செறிதிணிதோட் பார்த்தா தெளி. 10

இன்மையிலோர் தின்மையுமா னீதிவழித் தேசமெனும்
றன்மையுமுனாயா கைமொழிந்து—வன்மை
பரஞ்செறியுங் காமமா முடையர்க ளேனே
பிறந்துதெளா னானுந் தெளி. 11

இன்ன குணமுன்னி லேய்ந்த பொருளனைத்து
மன்னேயென் றன்மையிலுள் வாய்ந்ததென—வுன்னுக நீ
யாக்கையையென் பாலே யமைந்திடினும் யானவற்றி
னீக்கமுற நிற்ப னிகழ்ந்து. 12

முக்குணஞ்சே ரிப்பொருளான் மோகித்த விவ்வுலக
மக்குணங்க டம்மி லதிமேலாய்—மெய்க்குணங்க
ளொன்றதனி லோர்குறையா தோங்கிறையா
னின்றறிய மாட்டாது சேர். [மென்னைத்தா 13

இந்தக் குணமயமா மென்றறிதென் மாயைதன்
சத்தத்தி னிற்கடக்குஞ் சார்வரிதாற்—சிந்தையுட
னென்னையடைந் தேயவ்வா னிம்மா யையைக்கடக்க
முன்னையமர்ந் தற்றுன் முயன்று. 14

மூடர் நராதமர்கள் முன்மாயை யாலறிவின்
பாடழிந்தா ராசுரமாம் பாவஞ்சேர்—கேடார்ந்த
தீவினையா ராவமென்னைச் சேருங் கதியதனின்
மேவியுற லாரவர் மிக்கு. 15

[யான்பொருளைத்
மாடிழந்தான் மன்னுயிரை வேண்டினோர்யோன்
தேடியிருப் பான்ஞானஞ் சேர்வுற்றான்—பீடமரு
நல்வினையார் நாங்கரிய ரென்பா ரவம்புனையுந்
தொல்வினையாற் சேர்வர் தனித்து. 16

ஜூக்கதனின் ஞானி யதிக னவனென்றும்
ராங்கிலெனைச் சேர்ந்தேக பத்தியனாய்—நீங்கலுற
ெதன்னையவன் செப்பாத வேய்ந்தகக்கும் யானுமவன்
றன்னையுகந் தேயிருப்பன் சார்ந்து. 17

டற்றிவர்க ளெல்லா முதாரரே ஞானியெனு
ற்றிவனென் றன்னுயிரா வாய்ந்தறிவ—னற்றமற
வென்ற மவனென்னை யேலும் பரகதியா
ன்றுணர்வு செய்யு நிகழ்ந்து. 18

புண்ணியமார் பல்பிறவி பூண்டியன்றோ னத்தத்து
ண்ணியுணர் வென்னை நயந்தடையு—மெண்ணியுயி
ரெல்லாமும் வாசுதேவ னேதா னெனவுணர்ந்த
ல்லான் மிகவரிய னாட்டு. 19

காமங்க ளான வவர்றூற் கருத்தழிந்தார்
சமமுற வேமற்றைத் தேவதைக—ளாமங்கள்
பற்றிய தங்களுடன் பண்டைத்தம் வாசனையா
மூற்றியல்வ ரன்பா லுகந்து. 20

இங்கெ னுருவா மிமையோரை யாரையா
ங்கருத்தி வர்ச்சிப்பா ரிச்சிப்பார்—சங்கையற
ானவருக் காங்கவர்பா னன்றிருப்பன் றூன்சலியா
ானவகை செய்வ னமர்ந்து. 21

அர்த்த விருப்பத் துடனே யவரையவர்
தந்த மனநிறைந்துச் சார்வுறவர்—சிந்தையுட
னென்பாற் செலுப்பட்டே மிக்கவராற் காமமை
தம்பா லடைவர் தாம். 22

அற்ப மதியான வவர்க்கண் கலைபலந்தா
விற்பதிவ தாக கெடுமே—கற்பமரர்
பின்சேர்ந்தா ரக்கவரைப் பெற்றா ரவரெனையே
மின்சேர்ந்தா ரும்பெறுவ ரிங்கு. 23

ஒன்றோ ருருவுற் றுயர்த்துயர்ந்த வென்றன்மை
நின்றோ ரறியா கெழுந்தென்னை—யின்றோர்பால்
வந்தியல்லான் முன்றெரியா னென்றே மதித்துயிர்
புத்தியிலா ரோர்ந்தார் புணர்த்து. [போற் 24

என்பிறவி போலவெனு மிம்மாயை யான்மறைந்தே
யன்பிலர்கள் யார்க்கு மறிவரியேன்—என்பதனு
னென்னை யியல்பிறப்பற் றேதும் குறைவிலனு
மன்னுற மோரா தவரு. 25

என்றறிவ லுனே எடோறும் பூதங்கள்
சென்ற நிகழ்ந்தவருஞ்செய்பொருள்க—ளின்றிவற்ற
மோன்ற வெனையுணர மாட்டா தனதன்றே
குன்றுயர்ந்த தோளாய் குறி. 26

முன்னியவு மிச்சை முனிவான் முயன்றெழுந்த
பின்னிருமை கொண்ட பெருந்துயரா—லிந்நிலத்துப்
பூதங்க ளெல்லாம் புணர்பொழுதே யெய்துமே
பேதங்க ளாமோக மிங்கு. 27

புண்ணியஞ் செய்புருடர் யார்க்கும் புணர்பாவ
கன்னியிருந் தான்முடிவை கன்றாகத்—திண்ணியராய்
நின்றவர்க ளவ்விருமை நீக்கும்பே றென்னையே
பொன்ற வுகந்தடைவ ருற்று. 28

மூப்பிறப்புத் தீர முயன்றென்னை வந்தடைவ
ராப்புறமத் தப்பிரம மாகறிவர்—கோப்புடைய
வெவ்வத்தி யாத்துமத்து மெல்லாக் கருமத்துஞ்
செவ்வை தெரிவுறுவர் சேர்ந்து. 29

அதிபூத மற்றிக் கதிதெய்வ மெல்லா
மதியெச்சத் தாமா வறிந்தோர்—கதிபெற்றுப்
போம்பொழுது மென்னையே போதாது நெஞ்சா
ராம்பொருளாக் காண்ப ரமர்ந்து. 30

இந்தவகை வேதமோத் தெய்வப் பொருணிறைந்த
வெந்நிலையான் ஞான விசயப்படவே—சந்தமெனச்
சொன்ன வகையே தனக்குறை லாராய்ந்தே
யின்ன வகையுணர்ந்த நின்று.

அத்யாயம் 8.

அப்யாஸயோகம்.

போக முயிருன்னை பூவல்கோ ளெப்பெ றுதந்
தாக முணர்வார்க் கரியவா—மேவிறந்
தெய்வா னுருவ்வினை பெட்டசமோந் நிற்பொருள்கள்
செய்வா னவையுணர்க்குஞ் சேர்ந்து.

ஏது பிரமமதா மேதத்தி யாத்தும மா
மேது கருமமா மிக்கிறைவா—வேதா
மதிபூத மேதா மதிதெய்வ மேதா
மதியெச்ச மென்னனிய லாம்.

எவ்வகையா லிவ்வுடல்விட் டேகுக்கா னன்னெஞ்சின்
மெய்வகையா லின்னிலைக்க மேவுதியென்—றிவ்வகை
பார்த்தனவன் கேட்டபடிக்கேற்க வாங்கடைவே[யாற்
வார்த்தையருள் செய்தான்மைம் மால். 2

அக்கர மப்பிரம மாமத்தி யாத்துமமார்
தொக்க விசித்தின் றொடர்தன்மை—மிக்க
கருமமாங் கண்டதொழில் காரண மான
வருமங் குயிருணர்வார் மாட்டு. 3

அதிபூதம் பூத பரிணாம மாகு
மதிதெய்வந் தய்க்கு மவனே—யதியெச்ச
மாங்குயிருண் ணின்றே யாராத் தியவனே
யோங்கிறையா னானென் றுணர். 4

அந்தக்கா லத்திலு மாங்கென்னை யேநினைந்தி
இந்த வுடலினைவிட் டேகுமவன்—சிந்தைநிகழ்
என்றன்மை தானெய்து மீங்கிதனிற் சங்கைசேர்
தன்றன்மை யொன்றில்லை தான். 5

தானெந்த வெந்தப் பொருளுன்னித் தன்முடிவி
லூன்வந்த வாக்கை யொழித்தேகுந்—தானந்த
வந்தவது தன்னையே யாங்கனையு மெக்காலுஞ்
சிந்தையது செய்தலினாற் சேர்ந்து. 6

ஆதலா லெக்காலு மங்ஙனென்னை நின்றுநினை
நீதறுசீர் வெஞ்சமத்தைச் செய்குதிநீ—காதலா
லென்பான் மனம்புத்தி யேய்ந்தா னென்னையடையுந்
தன்பாலோர் சங்கையறச் சார்ந்து. 7

சஞ்சாத யோகத் தியோகஞ் செறிந்தவரு
நெஞ்சாங்கே ளென்றை வினையாதே—தஞ்சாத
நல்வினையாற் செல்வர் தருபாம பூருடனு
மெல்லியல்வே வந்தடைய மிக்கு.

எண்மதியன் றெல்லையா னெல்லா நியமிப்பா
னுண்மைப் பொருளுக்கு நுண்ணியனா—றின்மை
புலனறிப்பா னுர்வரியா ஞெஞ்சிரவி வண்ணன்
விளருமர்த்தத் தப்பானை மிக்கு.

இந்த வுடலினைவிட் டேகுங்காற் றன்சலியாச்
சிந்தையுற பக்தி நிகழ்யோக—மூர்தற்றே
வாயுவினைத் தன்புருவ மத்தியத்தில் வைத்துணர்வான்
சேயபரு மப்பரனைச் சேர்ந்து. 10

அக்கரமா மதொன்றை யாய்ந்தமறை யோருரைப்பர்
செக்கமைய யார்யாதைச் சென்றடைவர்—மிக்கதற
வேய்ந்தியம சிசித்தார் யாதையுனக் குச்சுருக்க
வாய்ந்துரைப்ப னப்பதத்தை யற்று. 11

பொறிவாச லெல்லா மடைத்தகவாய்ப் புந்தி
செறியாக்கி மீது நிறுத்திச்—செறியோக
ஞெங்காரஞ் செப்பியெனை யுன்னி யுடலொழித்துப்
போங்காற் பரமகதி போம். 12

செல்வழியி னின்பத்தச் செல்லாத நெஞ்சனாய்
நல்விரகா லென்னினைந்து நாடோறுந்—தொல்வகையா
லென்றுமெனைக் கூடு மியோகிக்குப் பார்த்தனே
நன்று பெறவெளிய னான். 13

என்னை யடைந்ததற்பி னெஞ்சாத் துயர்வினைக்கு
நின்னை நிகர்பிறப்பு மேவலுறார்—அன்ன
பெருமனத்த ராய்ப்பிறக்கும் பேரின்ப மன்னுந்
திருமனத்த ரானார் சிறந்து. 14

வேதா வுலகளவு மீண்டு வருமுலகென்
றோதாரின் னூர்க ணுணர்வுடையோர்—போதார்ந்த
தாராருங் கௌந்தேயா வென்னடைந்தார் தாமீண்டு
வாரார் மறுபிறப்பின் வாய். 15

ஆயிர மேலுகங்க ளாங்கயனுக் கோர்பகலா
மாயிர மாமிரவு மற்றதுவென்—றேயும்
பகலிரவு தானறியும் பண்புடையா ரின்னே
நிகரறிவு தாஞ்செய்வர் நின்று. 16

தோன்று வயனுடம்பிற் றோன்றும் பொருளெல்லா
மேன்றும் பகலி னிடையுதிக்கு—மான்றார்த்தக்
காகு மவையெல்லா மவ்வுருவன் னேயடங்கிப்
போகு மிரவாகும் போது. 17

தொக்கவரிப் பூதமெலாந் தோன்றித்தோன் றிக்கெடு
மிக்கவை யயிரவில் வீயுமே—தக்கபகல் [ட
வந்துறுங் காலத் திவையுண்டா மென்பதனை
யோர்ந்துநீ நன்குணரு நற்று. 18

எவ்வாப் பொருளு மிறந்திலங் கூடவே
நிவ்வாத லவத்து நிற்குமதாய்ச்—சொல்லாத்த
அக்ஷரமாய் நின்றபொரு ளாக்கிநின் மேலாகி
மிக்கபெரு நன்மையதாம் வேறு. 19

நன்னேர்கோ வக்ஷரமா நூனைக்கு மப்பொருளை
யென்றோர் பரமகதி யென்றுரைப்பர்—சன்னியது
மீளா ரெனக்கதுதான் மேலா மொளிநிறைந்த
வானா விருப்பிடமா மற்று. 20

தன்னகத்துப் பூதங்க ளெல்லாந் தகவிருந்து
மன்னகத்திற் றன்பார்த்தேயாக்கமைந்து—மன்னியசீர்
அந்தம் பாம்புருட னன்பா லனன்னியமாஞ்
சிந்தைக் குரியவன் சேர்ந்து. 21

யாதுவழி சென்றக்கால் யோகியர்கள் மீளார்கள்
யாதுசென்றுங் காலஞ்சென் றிக்குலவின்—மீதமைந்த
அவ்வழிக டாமிரண்டு மர்ச்சுனைக்குச் சொல்லுகே
னிவ்வழியிற் கேளா யிது. 22

அங்கிபகன் முற்பக்க மாங்கு டகயனர்
தங்கிமிசை யேகியே தாமனைவர்—சங்கையற
மன்னும் பிரமத்தை வாய்ந்தனைத் தம்முணர்வா
லுன்னு மனத்தவர்க ளுற்று. 23

தூமமிராப் பிற்பக்கஞ் சோராமற் றென்னயன
மாமதன்மேற் சந்திரனை யாங்கணைந்து—போமவன்று
னல்வினையிற் சேர்பயனு காட்டணைந்து மீளுமே
மல்வினையிற் சார்பால் மறித்து. 24

வெளிதுகரி தாயிருமை மேவியுல கேய்ந்த
வளியநெறி யாகைவற்றி லொன்றாற்—றெள்ளமரு
மீளாப் பதமனையு மிக்கதனுன் மீண்டெருங்
கோளாறு தானனையுங் கூர்ந்து. 25

இவ்வழிக டானறிந்த யோகியெவன் பார்த்தனே
யெவ்வழியு மோகத் திடையினையா—னவ்வழியாற்
கால மனைத்திலுஞ் காதலால் யோகத்தை
யேல முயல்கண்டா யிங்கு. 26

வேதத்தில் வேள்வியினின் மெய்த்தவத்திற் றானத்தி
லோதப் பயனதனை யுற்றொழிந்து—மீதுபோய்
இந்த வறிவமரும் யோகிதான் மேன்முதலா
மந்த நிலமடையு மங்கு. 27

இக்காது பாப நெறிநீதை பெட்டாபோத்
தக்கா றருவி மறைபொருள்கள்—செக்கரு
ஞ்சரத் தமர்ந்த பகுதிறந்த பணைமேசேர்
மானம் படைத்திந் வர்ந்து.

அத்யாயம் 9.

ராஜவித்யா ராஜகுஹ்யயோகம்.

உன்னைப் பரம்பரம னென்சீர் மருவுபர்த்தி
மன்னைப் பயில்ஞான வாசிதான்—றன்மைமர்ந்து
நின்றியலும் பத்தி நிகழ்ந்துரைத்த நற்கீதை
பொன்றியசீ ரொன்பதா மோத்து.

இந்த மறைப்பொருளை யென்பாற் பொறாமையிலாச்
சிந்தை நிகழுனக்குச் செப்புகே—னெந்த
வறிவை யறிவகைசேர்க் தவ்வறிவு தப்பாச்
செறிவில் வினைவிடுதி தீர்ந்து. 1

இதிராச வித்தை யிதிராச குய்ய
மிதியாம் பவித்திர மிதாகு—மெதிர்காணு
மாட்சிதருந் தன்மத்து மன்னுஞ் சகத்தியலு
மேட்சிதரும் வீயா நிதி. 2

இச்சையுந் தன்னை யியக்காச் சிறும்பாத
விச்சை யென்னை யறுபாதே—பச்ச
முடிவறு மிப்பைத்த முறுமபர் முன்னர்
படைமறிக்கும் வில்லாய் பதை. 3

எனிச் சுவையெல்லா மம்பரத்தி லுட்காந்து
தானியறு மேனியனுந் தன்றரிப்ப—னுண்மையா
மென்றுந் தரித்திருக்கு மெப்பூ தமுமவற்றின்
மன்றுதை யாளிருப்பன் மற்று. 4

அத்தன்மை யாற்புகந் தாமெனக்கோர் தொத்தில்லை
யித்தன்மை யென்னைச்சேர் யோகங்காண்-மெய்த்தன்
மீமிதனைத் தாமெய்தில் கேறுசின்றே யென்னினைவா
லாகுதனைத் தானளப்ப னார்த்து. 5

காயுமிசம் புற்றெழுந்த மன்றுமுல கெவ்விடத்தும்
போயுலவுந் தன்மையது போலவே—யேயுமுல
கென்னிடையி லெல்லா மினிதிருக்கு மென்பதனை
நின்னிடையே சால நினை. 6

முன்னசித்தா மென்னுருவின் முற்றுமிப் பூதங்க
டன்னசிப்பா லூழிச் சமைவிறு—மன்னவற்றை
யாதிகா லத்தே படையப் படைத்திடுவென்
றீதியான் குனே விரித்து. 7

என்றன் பிரகிருதி யேய்ந்தா னிவ்வெற்றை
முன்றன்மை யாற்பின்று மூண்டளிப்பன்-றன்றன்மை
சேர்வசமொன் றன்றிச் செறந்த கசத்திலை
யார்வசையே பூதமுமன் காம். 8

அர்தக் கருமங்க ளாங்கவற்றிற் றொத்தற்ற
சத்தத் தெனைமுயலான் றன்படிபோ—லித்தப்
பெருந்தகைமை யாலிருக்கும் பெற்றியில னொரு
வருந்தவினை யும்பிணியா வாய்ந்து. 9

என்னோக்கம் பெற்றங் கசித்துச் சராசரத்தை
முன்னோக்கி நின்று முயன்றபெறு—மின்னோக்கா
மேதுவினாற் கௌந்தேயா வெவ்வுலகுந் தன்கரும
மீது வளர்தருமே மிக்கு. 10

எத்தவுல குக்கு மிறையாகு மென்பெருமை
சத்தமதி னின்றுணர்வு சாராதார்—மத்தராய்
மானிடமா மிவ்வுடலில் வந்துதித்த தென்னையது
தானிடமா மின்றிகழ்வர் தாம். 11

பழுதான வாசை பழுதான கன்மம்
பழுதான ஞானம் படைத்தார்—பழுதான
நெஞ்சினராய் மோகமுறு கோரசா ராக்கதமாம்
வஞ்சத் தகப்பவர் வந்து. 12

மிக்கமனத் தாருலகில் வியா ஸமுதலாவி
வொக்கமனத் தன்னிலே யென்றறியாத்—தக்கமனத்
தான்றவரென் னைப்பணிவ ராக்கைகர்க டெய்வமா
வேன்றவிய பெற்றியர்க்கா ரிங்கு. 13

எக்காலு மென்னைத் துதித்தே யியற்றியுடன்
மெய்க்கா மனத்தான் மிகப்பணிந்து—தன்னூர்ந்த
பத்தியுட னென்னைப் பயிலுநவர் தாமென்றுஞ்
சித்தியினைச் சேர்ந்தார் செறிந்து. 14

வேறுலவர் ஞானமெனும் வேள்வியான் மெய்த்தன்மை
தேறியெனை யேகுவிச் சேவிப்பர்—கூறுபடும்
பன்மையா லெங்கும் பரந்தவெனை யேகமா
நன்மையா லென்னை நயந்து. 15

யானிருக்கு யான்வேள்வி யான்சுவதை யான்மருந்து
யானருத மந்திரமெய் யான்றனே—யான்கனலு
மன்றி யதுவு மதிற்சிறந்த வோமமுமாய்
நற்றியது மையென்ன தான். 16

இத்தகை ருக்குதா னேனுமம் பிதாவன்
பத்திகழ் மாதா பயின்விதா தா—மூச்சையுமாம்
பாட்டனறி தன்மை பவித்திரங்கல் லோங்கார
மீட்டமூறும் வேதங்கள் யான். 17

பற்றாய்ப் பரிப்பவனாய்ப் பார்க்கிறையாய்ப் பார்ப்பவனாய்
மற்றாக் கிருப்பிடமாய் நன்சாறாய்—உற்றாய்
தோற்றமுடி வுக்கிடமாய்ச் சூழ்நிதியாய் வீயாத
வேற்றமுடை வித்தாவேன் யான். 18

தாவமது செய்வேனான் பார்த்தா தடுத்துமழை
மேவுவது தன்னை விடுவேனான்—சாவவிடாத்
தெள்ளமுது நானே செறுக்கூற் றமுநானே
யுள்ளதில தானதுநா னூற்று. 19

இத்தவென வேதத் தியல்கின்ற சோசத்தால்
வந்திறைஞ்சித் தம்வினைபோய் வானிரப்ப—ர்ந்தவகர்
சென்றமரர் நாடணைந்து தேவர்தம் போகத்தை
நின்றயர்ச்சு துய்ப்பார் நிகழ்ந்து. 20

பொன்னகரில் வாழ்வெய்திப் புண்ணியத்தின் றன்குறை
பன்னினவரிவ்வுலகிற் பாடழிந்தே-பின்னடைவர்[வைப்
சாக்குமறைத் தன்மைக் கதியடைந்தார் காமத்தாற்
போக்குவரத் தேபெறுவர் பூண்டு. 21

வேறின்றி யென்னையெவர் மெய்ந்நினைந்து சேவிப்பார்
பேறொன்றி யென்றும் பிரியாதே—தேறுமவர்
தம்பேறும் யோக மிதுபிரியாச் சேமநான்
வன்பேறுச் செய்வன் மகிழ்ந்து. 22

மற்றொரு தெய்வத்தை மன்னி விருப்புற்றுப்
பற்றொடு மெனையிரந்துச் பண்பினரு—முற்றொரு
வென்னையே யேத்திறைஞ்சி யெல்லாமே தாந்தவிதி
தன்னையே யேய்த் துணர்ந்தா ராம். 23

ஆக்கமொத்த வேள்விக்கு மாராத் தியனுனே
பார்க்கதனி னுனே பலக்கொப்பே—னீக்கென்னை
யின்ன றறியா ரிதனுலத் தத்துவத்தின்
அன்ன வழுவுவர்சார் வற்று. 24

தேவர் தமையடைத்தார் தென்றடைய ராக்கதரை
யாவர் பிதிர்க்கன்பா லங்கடைத்தார்—மேவுவாரப்
பூதத்தை யங்கடைத்தார் பொன்றுது சேர்வரெனைப்
பாதத் திணைக்கரரென் பால். 25

பத்திரமும் பூவும் பழமும் புனலுமெனக்
கொத்தியலும் பத்தி யுடனுதவ்—சுத்திய
துமனத்தான் றக்கதனைத் துய்ப்பனவ னப்பத்தி
பாமனத்த தென்றனார்ந்து. 26

செய்வதை முண்பதவுஞ் செந்தீயி லோமத்தாற்
பெய்வதுந் தானமெனப் பேசுவது—மெய்யுணர்வா
லுற்ற தவமுமவை யென்பா லுடனிருத்தி
யற்றதனிற் றெந்தைசீ மாற்ற. 27

இத்தத் துறவுசேர் யோகத்தை யெய்தியசீ
ருச்சைச் சுபாசுபமாய் மூள்வினையின்—பந்த
மறப்பெறுதி யாதவிரு லாக்குவீ டெய்தி
புறப்பெறுதி யென்னை புகர்ந்து. 28

யாவர்க்கு மொப்பனு னென்றனக்கி யாரிடத்து
மேவுவெறுப் போருகப்பு மிக்கில்லை—யாவரெனை
யன்பதனு லேயடைவா ராங்கவரென் பாலவர்பா
லின்பதனு லேயிருப்பன் யான். 29

மிகவுந் துராசார மேவிலும்வே றன்றைத்
தகவின்றி யென்றனைச் சார்வா—னிகழ்வின்றி
நாவறிவ னென்றே மதிக்கப் படுமவன்றான்
மேலறிவின் றன்மையான் மிக்கு. 30

வல்லை யவன்றருமத் துற்ற வொருவனு
நல்லவினைச் சாந்திதனை மன்னுமே-யெல்லையில்சீர்க்
கெனக்கேயா வாங்கிதனைக் கட்டறிவீ யென்பத்தன்
போக்கே ஈசியான் புறத்து. 31

சாத்தவெனைப் பற்றினும் பாவம் பயில்பிறவிச்
சேர்த்தபெண் வைச்சியருஞ் சூத்திரரும்—பேர்த்து
வினையடையார் வீடெய்தி மேற்கதியா மின்பத்
தினையடைவர் சென்று தழைத்து. 32

ஆகுபவனைப்பற்றி நல்லபர மந்தனைச்
ஒரு நிலைவான் வன்மையது—நாலுபாக்
பாழுக்கு நூல்புனைந்த மன்னியல் பெண்ணை மடைக்
நாடுக்க நன்மையுறி யாகு. 33

[...
என்னைக்குசெய் தொண்டினுறு பெண்ணைவிடைக்கு செய்
கொண்டைக்குசெய் நன்மைபெழில் போகத்தின்—மன்
தொண்டுநிறை நீயமுது கேய்த்தி பெண்ணைபேய் வளமைத்
வண்பற்றுப் பக்தயெடுநி வைக்க. 34

என்னிலைசெய் தோழ் அறிவோடு நாலோத்தும்
மன்னிலையே செய்த பதிப்பொருள்—இன்னே
வேறுமுதறி ஞானிய மேற்றிமுதல் பற்றி
முழுதறிய வாய்க்கோ முடிக்க.

அத்யாயம் 10.

விபூதியோகம்.

அன்ன நிலைமெ யலைத்தரா ரெப்பின்ற
வண்ணம் விரித்துரைத்த வன்மையினத்—தின்னையர்க்
கன்புறவே போக்க வருள்கேத பத்தரபோத்
நின்புறவே போத வெழித்தது.

முன்னமுகச் தெள்ளை முகஞ்செய்து கேட்டவனைக்
இன்னமுமென் மேன்மை வியம்புவன்கேள்—உன்னநிதம்
வேண்டியுரைசெய்யுமென் றன் மிக்கவுரை வெல்புயத்தா
மீண்டியன்று சேண்மையவர்த் திக்கு. 1

எய்ச்தென் பெருமை யிமையோ ரெழின்முனிவ
ராய்ந்தன் றிறைபு மகாரிஷியார்—வாய்ந்தியலுஞ்
சாதிசேர் பூதங்க ளுக்குந் தவத்தோர்க்கு
மாதிநான் யார்க்கு மமைந்து. 2

[illegible] 3

[illegible] 4

[illegible] 5

[illegible] 6

[illegible] 7

எதற்குந் தோற்றமா னென்றுணடைப் பதிவேதன்
நீதை யறிந்தே யெனையடைவர்—மீதுற்ற
ஞானியரா மென்பா னலஞ்சேர் மனத்துடனே
தானியல்வ ரானவர்க டாம். 8

என்னிலைய சிந்தையா ரென்பா ருயிரினர்
தன்னிலையிற் றம்மிற்றஞ் சார்வுணர்த்திப்—பின்னிய
சொல்லியெனை யென்றுஞ் சகிப்பர் மிகவுவப்பர் [லாற்
எல்லிபக லொன்றின்றி யேய்ந்து. 9

என்றுமெனைக் கூடி யியல்வினரா யென்றுகந்து
நின்றுமிகச் சேவித்து சேர்பவோர்க்—கொன்றியசீர்ப்
பத்தியோ கத்திற் பயின்றே யெனையடையும்
புத்தியோ கங்கொடுப்பன் பூண்டு. 10

ஆங்கவர்க்கே சால வனுகம்பை மேவியே
யோங்கியவர் ஞான வொளிவிளக்காற்—பாங்காக
நெஞ்சகத்தே நின்றநா னேரே மதிமயக்கும்
வஞ்சவிருண் மாய்ப்பன் மகிழ்ந்து. 11

மாய னிசைத்த வளர்பெருமை கேட்டதின்னே
பாய விசைய னதுவிரும்பி—யேயவன்பால்
மிக்க பெருமை விரித்தறிய வேண்டியே
தக்க பரிசுரைத்தான் றான். 12

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] 13

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] 14

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] 15

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] 16

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] 17

எவ்வாறு யோகமெனைக் குன்னை நினைத்தினைத்
தவ்வாறு நானறிய ஓதியா—லிவ்வாறு
மெய்ம்மையயர் சற்பொருளி லெக்குணமு மிக்கவுனைச்
செய்கழியார் சிந்திப்பன் சேர்ந்து. 18

உன்னுடைய யோகத் தியல்பும் விபூதிபேதம்
பன்னிவிரித் தீசா பகர்வன்—கின்னியமுஞ்
சேமுத மென்னஞ் செவியாற் பருகுமெனக்
காரவிர மில்லை யமைந்து. 19

இன்னே விசய வியம்ப விறையுரைத்தான்
மன்னே யுனக்கு மகிழ்ந்துரைக்கே—னென்னேர்
பரப்பிற்கோ ரெல்லையிலை பாரவி பூதி
சிரப்பிற் றாந்தனைக்கே ளீ. 20

எப்பொருட்கு முன்னே யிருக்கின்ற வின்னுயிரா
னெப்பொருளுக் காதிநடு வந்தமுமா—னிப்படியி
லெவ்வாறு மானா லியன்ற பரிசிதனைச்
சொல்வாக் கேளாய் தொகுத்து. 21

ஆதித்தர் தம்மி லதிகனும் விட்டுணோன்
சோதிப் பகலிரவிச் சோதிநான்—மீது
மருத்தவரின் மன்னு மரீசியா னானே
நிருத்தமதி தாரகையிற் சேர்ந்து. 22

[illegible] 2

[illegible] 2

[illegible] 2

[illegible] 26

[illegible] 27.

என்னைப் பரிக ளிவற்றி லமுதுதித்த
முன்னைப் பரியாக முற்றுணர்நீ—யன்னவனை
யைரா வதமா வணிகளிற்றுக் காங்குநரர்க்
கோர் நராதிபனு மென். 28

வல்லா யுதங்களில் வச்சிரநான் வன்கோவி
லெல்லாஞ் சுரக்கு மெழிற்கோநான்—சொல்லாரு
முற்பத்திக் கந்தர்ப் பனுநா னுயர்நாகச்
சர்ப்பத்தில் வாசுகிநா னுன். 29

பன்முகத்து நாகத்துப் பண்பா னனந்தனுன்
றென்முகத்துக் கோவருணன் றேயத்தார்க்—கின்மு
வான பிதுக்கட் கரியமா தண்டிப்பார்க் [கத்தி
கூன மறயமனு முற்று. 30

தைத்தியரிற் பொன்னன் புதல்வனுன் றன்னியத்திற்
கோத்தியலுங் காலனுங் கூற்றவனுன்—பார்த்தியலுஞ்
சிங்கநான் சேர மிருகத்திற் செப்பறவைக்
கக்கருடன் முனுநா னங்கு. 31

தூமைமை தம்மி னுயர்பவனே றெண்படைசீ
லுடையார் தம்மி லிராமன்ஞா—னீனமீனர்
வண்புனலின் றம்மின் மகரநான் யாறுகளில்
நன்புனல்சேர் சான்னவியு நான். 32

உண்டவ மைந்தர்க் குதவாதி யுந்தாமே
உண்டபின் பார்த்தாலான் கள்ளுறுநான்-தொண்டாமே
வேள்வி விச்சைதான் விச்சையினில் வாதநான்
தானக்குத் தாக்கேயிழ் நம்பு. 33

சிந்தை யடக்கவொண்ணா வகையான்
தொக்கநான் சொற்சேர்த்திச் சொல்லிட்டதி—வந்தமி
லகழுவான் குலேசை எமிசேர் சதுமுகனும் [வாக்
கேளவனும் நாதனான் மிக்கு. 34

வண்பாரா னெக்கைக் கைக்கொண்டும் உதற
னெஞ்சகத்தினைவைத்துக் குற்பவரான்—பெண்பாலில்
சேர்த்திரு வாக்குக் கோச்சிலை வேதையுடன்
சேர்த்திருதி யன்பொழுதான் தேர். 35

சாமவ னற்பெரிய சாமகான் சக்கரத்து
சேவகுசெய் சாயந் திரிதாழு—ஞமத்சேர்
மாதந்த மார்கழிதான் வாய்திருத வானவத்துள்
சீதந் தினிசைத்தன் சித்து. 36

வைப்பிலவர் குதுரான் சயபாத தேவி
வைப்பிலவர் தேசதவு மானே—கலஞ்செய்
சூதும் துணிவுதான் நம்மைத்தத் திண்மை
மிகுமைக்கு சாக்கதவும் யான். 37

மன்னியசீர் யாதவரில் வசுதேவனான்
பன்னியசீர்ப் பாண்டவரில் விசயநான்—தன்னிகரில்
மூன்றும் வியாதன் முனிவரினுள் முக்கவிகட்
குன்னு கவியுசனா வுற்று 38

தார்த்திமை செய்வாரைத் தண்டிப்பார் தண்டநான்
வேந்தமர்வெல் வார்கட்கு நீதிநா—னாய்ந்தமைந்த
மௌனநான் றானே மறைப்பவற்றில் ஞானியர்த
ஞானநான் றானே நயந்து. 39

எல்லாப் பொருளுக்கும் யாதுமுதல் வித்தாகு
மல்லாருந் தோன்றிசையா மற்றதுநா—னல்லாது
மீங்கிதுவே யென்னை யொழிந்திச் சராசரத்தி
லாங்குளதொன் றில்லை யது. 40

எற்குமென் றிவ்வியவி பூதிகளுக் கெல்லைதான்
பார்க்குமன வில்லை பரந்தபனே—சேர்க்கவனை
வுத்தேசத் தன்னி யுரைத்தேன் விபூதியிது
மெய்த்தேசற் றேய்ந்த விரிவு. 41

எது விபூதியுடைத் தேதது திருவுடைய
தேது மிகவுயர்த்தி யேதுபொரு—ளேதததான்
என்னுடைய தேசதனி லேகதே சத்துளதா
வுன்னுடைய நெஞ்சா லுணர். 42

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] 43

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

அத்யாயம் 11.

விசுவரூபதர்சனம்.

பார்த்தனுக்கு மாயனருள் பேறைப் பதினொன்று
கோத்திய வுலகெல்லா முடம்பதனிற்—கோத்தபடி
காட்டேற நன்னறிவு கண்டடைந்த நன்பத்தி
கூட்டேறுஞ் சொல்லுங் குறித்த.

மாயன் பெருமை வகைகேட் டகமகிழ்ந்து
தூய விசயனித் தொல்லுலக—மேயவனைக்
காணவிருப் புற்ற கருத்தா லவனெஞ்சம்
பூணவுரை செய்தான் புகழ்ந்து. 1

என்பா லிரக்கத்தா லீரு மறைப்பொருளா
நின்பா வறிவமர வீயுரைத்த—வின்பாருஞ்
சொல்லாலென் மோகந் தொலைக்கியுட னில்லாதே
யெல்லாங் கழிந்ததெனக்கு. 2

பூத லமையிறந்த போருண் மையையுன்பா
லோத வறிவிப்ப யான்கேட்டேன்—மீதறிந்தேன்
இக்கவி நன்பெருமை யேதமொழி யாமனுன்
செய்கையைக் கன்று தெளிந்து. 3

நீசொல்ல வன்ன பேசில் பரமேசா
னசொல்லு வன்ன மருவியதே—தேசொன்ற
வேல விறையுருவை மெய்க்காண விச்சிப்பன்
மாலே புருடோத்த மா. 4

என்றுமே காணா வென்றிறைவா வென்றுநீ மேயன்
மன்று தணியோக மாயவனே—நன்றாக
வொக்கமிசூன்மடிமையொன்றெழியா மேயெனக்குப்
பாக்கியைக் காட்டி பின்று. 5

என் நிலைக்கப் பார்த்த னெழின்மாய வீதலைத்தான்
வென்றியினை யதென்றன் மேனிகளை—யொன்றியநீ
பாரா விரம்பலைய்த் திவ்வியமாம் பல்வுறையா
லோர் சிறந்தருவ மிங்கு. 6

ஆதித் தியர்வசுக்க ளக்காக்க ளச்சனிகள்
சாதித் திரன்மருத்துத் தங்களைப்பார்—மீதுற்றுப்
பல்வகையாய் முன்காணுப் பாராய்நீ பார்த்தனே
யல்வகையா ராச்சரிய மன்று. 7

இங்கே குடாகேசா வென்னுடம்பி னோரிடத்தி
லங்கோர் சராசரங்க ளாகத்துந்—தங்குநெறி
தேறியே யெல்லாந் தெரியக்கா ணென்காண்பான்
வேறுதா னிச்சித்தாய் மிக்கு. 8

உன்னுடையவிக்கண்ணா லொன்றுமெனைக்காண்பரிதா
மென்னுமத னாலே யானுனக்கு—மன்னியசீர்த்
திவ்வியமாங் கண்டருகேன் சீர்பிறங்கு மென்பெருமை
செவ்வியுறக் காணுதலுஞ் சேர்ந்து. 9

இவ்வகை சொல்லி யிறையான யோகேச
னவ்வகையார் பார்த்த னவன்காண—மெய்வகையா
லீசமெனு மவ்வடிவை யக்கணத்துங் காட்டினான்
றேசமரு மேன்மை சிறந்து. 10

பலபலவாங் கண்முகங்கள் பண்பார் வியப்பும்
பலபலவாம் பார்க்கும் பரிசு— பலபலவாம்
பூண்சிறந்த வான்கலன்கள் போற்றிப் பலபலவா
மாண்சிறந்த வாயுதங்கள் மற்று. 11

மாலை பரியட்ட மன்னுமவை திவ்வியமாய்க்
கோலநறும் பூச்சதின் கோளுடைத்தாய்—மேலான
வாச்சரிய மெல்லா மமர்ந்தே யனந்தமா
யோச்சமிகு மெய்ம்முகமு முற்று. 12

வானின் மணிரவி மாபிரம வய்தொருமித்
தாள வொலிமேழு தாமமிற்—முள
பேரிமுரசு கடிதிற் பிறங்குமொலிக் கொக்கும்
பகிர வொலைம் பயின்று. 13

அவ்விடத்தி லப்பொழுது பார்த்த னிரதத்தலகு
வெள்ளைப்புரவியும் வேறு மிருக்கின்ற—விள்ளவகையே
தெய்வமே யன்றன் திருவுருவி லோரிடத்தே
மாதவனை கண்டா னவன். 14

தாராரு மந்தத் தனஞ்சயன்றன் சாவியத்
தேரா ருடன்மயிர்க்கோ லெய்தியே—சேரார்
முடியரத் பனித் திறைவை முன்னெருது சிந்திப்
பகுவா யுரைசெய்தான் பார்த்து. 15

தேவனுடன் மேனியினிற் றேவரையுஞ் சங்கமாய்
மேவரும் பூதங்கள் வேற்றுமையும்—பூதார்
பிரமனையும் பாலசன் பேர்முனிவர் தேசா
குரகனையெல் லாங்காண்ப னுற்று. 16

ஆன வளர்த வுருவ முனைந்தோர்க
னுறு முகமுதர் சான்காண்பன்—முனூர்த்தன்
வர்த்தரே வாரியுங் கரனெனு முக்கனத்தின்
முக்கடவிரை பெய்வருவா முந்து. 17

மிக்கவொளி ராசியாய் மீதெங்குந் தேசமர்ந்து
பக்கமுறக் காண்பரிதாய்ப் பார்ப்பனென்—றொக்கவுனை
லற்கவொளி மிக்கனவற் றாக்குமுடி நேமிகதை
பொற்கமற மேவுமுனை யுற்று. 18

ஆய்வறிவு சேர்பரமா மக்கரநீ யாக்கையைத்தாங்
சாய்வறவே மேலாய்த் தரிப்பவன்னீ—வீய்வறவே
நிற்பவைநீ நிற்குமறங் காப்பானீ நித்தனு
நற்புருட னீயறிவ னுன். 19

ஆதிநடு வந்தமிலா னனந்த வீரியனும்
மீதிதனிற் றோளனந்த மேவியகண்—சோதிமதி
தீமுகமா யெல்லாமுன் றேசாற் றபிப்பிக்க
யாமுகமாய்க் காண்பனுனை யாங்கு. 20

ஒக்குவிசம் பொண்புவியி னுள்ளிதவு மெத்திசையு
மாங்குயர்வாய் நின்றொருவ னுனிறைந்த-பாங்குடனே
யற்புதமாய் நீள்கொடிதா யாருருக்கண் டெவ்வுலகு
நிற்பதிலை தானநெக்கு நின்று. 21

இந்தச் சுரகணங்க ளெய்திநினை யீக்குன்னைச்
சிந்தைப் பயத்தாற் சிலர்தொழுது—வந்துரைப்பர்
நன்முனிவர் சித்தரெல்லா நன்றாக வென்றுரைத்து
முன்னைவாத் தாற்றுதிப்பர் மூண்டு. 22

உன்னை வசுக்க ளுருத்தர்கள் சாத்தியர்கள்
பின்விச்வ ரச்வினிகள் பேசமருத்—தன்னபிதுக்
கந்திருவர் யக்ஷர் களசுரர் சித்தரெல்லாம்
வந்துவியந் தேபார்ப்பர் மற்று. 23

உன்பெரிய ரூப மொளிர்முகக்கண் டோள்தொடைதாள்
வன்பல் வயிரோதர மப்பப்பா—முன்படிகள்
டோக்குபயந் தாபுலகு முன்னமேங்கு மானிற்
குன்றுபயஞ் சார்வன் றனர்க்கு. 24

வான்றடவி யெக்கிளர்க்கி யன்றுபல வண்ணமாய்
ஆன்றமுக மன்னார் தவிரொளிசேர்—தேன்றவிழ்த்
தோற்றமுனைக் கண்டே தளர்ந்துயிர்த் திண்மையுட
னாற்றலிலே னுதா வமர்ந்து. 25

மேவா வெயிற்றுன் பிருபயமா முன்முகக்கண்
காலா னலன்போலே கண்டேனுன்—மாலாநித்
திக்கறியே னின்பமுறேன் தேவேசா விச்சகத்துத்
தக்கவிருப் பேயருளீ தான். 26

அந்தன் புதல்வ ரவ்வா சிருபருடன்
பந்தமுறு பாட்டன் றுரோணனுமன்—முந்துற்றக்
கன்னனிவ ரைப்படையிற் காவலரோ டெல்லாருந்
தன்னயுனைச் சேர்ந்திவர் தொக்கு. 27

ஆங்கவர்க ளுன்ற னதிபயமாம் வெவ்வெயிற்
றோங்கு முகங்களிடை யுற்றவரைக்—கீங்கடைவர்
சின்னைத்தாற் பல்லிடையி னின்றுசிலர் பல்பொடியா
மன்சிரத்தாற் றோன்றவர்கண் மற்று. 28

ஆற்றின் புனல்வேக மாழியிடை சேர்க்கிப்போ
யூற்றத் தடையுமா றொக்குமே—சீற்றத்துத்
நேயமரு நின்முகங்கள் சென்றுலகை வீரரெல்லாம்
போயடையு மாறு புகுந்து. 29

ஓங்கி யெரிமுகத்தி லோடியே விட்டிலெல்லா
மாங்கு விழுமா றதுபோல—வீங்குலக
முன்முகங்க டன்னிடையி னுற்றே விழக்கண்டாய்
தன்முகஞ்செய் நாசத்தைச் சார்ந்து. 30

ஓங்கு மெரிமுகங்க ளாலே யுலகனைத்தும்
வாங்கி விழுங்கிப்பின் வாய்நக்கு—மாங்குனது
பேரொளிதக் தேசாற் பெருகத் தபிப்பிக்கும்
பாருக மெங்கும் பரந்து. 31

இக்கொடிய ரூபா வெவனீ யெனக்கியம்பாய்
தக்குனக்கு நான்பணிந்தேன் நன்னளிசெய்-மிக்கமுத
லானவுனை யிச்சிப்ப னுய்த்தறியான் றேவவா
னானறியே னுன்செய்தி நன்கு. 32

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] 33

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] 34

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] 35

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] 36

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] 37

எத்தாலே நின்வணங்கா ரிங்கவர்கண் மாவமனே
யத்தா பெரியோ பயன்றனக்கும்—வித்தே
யனவிறே வேசநீ யாக்குலகில் வைப்பே
யுனதிலதவ் வக்கரமே யூற்று. 38

தங்கமுதற் றேவனீ தொல்புருட னிவ்வுலகுக்
கங்கனிதி நீயறிவோ னவ்வறிவிற்—றங்குபொருண்
மேலுயருந் தாமமுநீ மிக்கனந்த ரூபாநின்
பாலுலகி னின்றேய் பரந்து. 39

வாயுநம னங்கி வருணன் சசாங்கன்றன்
ஆயுமுல காக்குவோ னக்கவனுக்—கேயுமுத
லானவுனக் காநம வாயிரங்காற் பின்பின்று
நானமவுன் மேன்மே னலம். 40

முன்னே நமப்பிறகு மொய்த்தே நமவுனக்கிங்
கென்னோஞ் சூழ்ந்நம வெல்லாமா—மன்னேதான்
வீயாத வீரியஞ்சேர் விக்கிரம மிக்கெல்லா
நீயாத லாலெல்லா நீ. 41

உன்பெருமை தன்னை யுணராதே தோழனேன்
முன்பயிலு நெஞ்சான் முயன்றரா—என்பதனு
வேகண்ணு வேதோழா வேயாத வாவென்பன்
மோகந்தன் னுலே முனிந்து. 42

வெருவினே னாட்டுக் கிளரக் கொடையிருப்பு
றெருவுநர் நன்றெ டென்கடநந்—தேவனே
யுன்னே ந தனிமித் திசன் மயர்வழித்த
நன்னேப் பொறுப்பியென் றூழ்ந்து. 43

இதுவரை மேற்கின்ற மேலைக் கேட்பதபிதா
வாயுமா லாத்தியனும் வன்குருவ—மாயுமுனைச்
சேரப்பணி தோன்றில்லை முன்பெருமை மூவுலகிற்
செய்யவெறி சிவ்வரப் பிறந்து. 44

ஆதலா லின்னணமி யாக்குடலந் தாழ்ந்தேக்கி
மீதலப்பிப் பாவிரப்பன் மேவினையா—லோதுமுனைத்
தாதை மகற்குச் சகிசெக்கன் பற்கன்பன்
போத மனம்போற் பொறு. 45

முன்காணு மவ்வடிவை முற்றுங்கண் டேற்றகப்ப
வின்கால நன்மனமென் பயத்தா—லென்கார
மேனி வடிவினையே மீண்டெனக்குக் காட்டியரு
டவே சகத்திருப்பே சேர்த்து. 46

மின்முடியுந் தண்டுடனே நேமியுஞ்சே ருன்னைநான்
காணவுற்றிங் கப்படியே காதலிப்பன்—பூண்மருவு
மக்கான்கு தோளுருவோ டாயிரந்தோ ளவ்வுருவை
மன்னுமி மன்று மகிழ்ந்து. 47

ஈதுரைக்கப்பார்த்தனிறையுரைத்தானென்றுதப்பான்
மீதுனக்குக் காட்டினேன் மேலுருவம்—நீதியொளி
சேரனந்த மாதியாஞ் சீருருவை நின்றெழிந்தா
ராரிதனைக் காண்பா ரமர்ந்து. 48

ஓதுமறை வேள்வி யுரைதான மோர்கிரியை
மீதுதவர் தன்றன் மிகவென்னைப்—பூதலத்து
நின்னவரில் இவ்வாறு நேர்காண மாட்டார்காண்
மன்னுகுரு வீரனே மற்று. 49

என்கொடிய ரூப மிதுகண் டெங்கலங்கா
தன்கொடிய துன்ப மொழிந்திடே—என்னுடைய
செஞ்சாற் பயந்தாந்த நேய்ந்த வென்வடிவை
யெஞ்சாது காணுயினி. 50

இன்னே யிறைவ னியம்பி விசயனுக்குத்
தன்னை யுருமீண்டு தான்காட்டி—முன்னேநின்
றூற்றியவ னச்சங் கெடுத்தா னழகினுற்
றேற்றியெழின் மேனியுடன் சேர்ந்து. 51

தானிறையைப் பார்த்தன் றகவுரைத்தான் மாயனே
மானிடமா மின்னழகார் மாமேனி—யானெனது
கண்ணாரக் கண்டு களிக்கமர்ந்தேன் றன்மையினிற்

புண்ணியம்பும் பார்த்தனுக்கு முநிறையவன் செப்பினு
வெண்ணியது வேள்வி யிதுகண்டா—பத்திலதான்
சாண்பரிதிம் வெளித்திலைக் காண்பான் களிசிப்பர்
சேண்பதிறும் யானவர்கள் சேர்ந்து. 53

வேதநயக் ஞானத்தான் மிக்கசீர் யாகத்தால்
சீதுங்கிய் மன்னை மிகமேவிப்—போதத்துக்
காணுறு வாகேளுன் கண்டென்னை பெற்ற
வேலைத்துக் கேற்க வேழுந்து. 54

முந்திய தேக மனன்னியமா மென்னமர்த்த
பத்தியா லாமன் பார்த்தபினே—வித்திறத்தா
லாக்குணர்ந்து கன்பிட மடைதற் கருகனே
பாக்குணர்ந்து மெய்யே பயின்று. 55

அன்பாற் றொழில்செய்தே யற்பாரு மென்னவனுய்
வன்பாருஞ் சங்கமற வைத்தான்—றன்பாலற்
றெய்வதைய புகுந்த மேறுமவன் பாண்டவனே
மெய்வதையத் தென்னடைவு மிக்கு. 56

அத்த வறுநிலைத யாண்டுமதி மென்றுமோத்
தொத்த வுவமிந்த வோடுடம்பா—வித்தவு
பன்னவே தான்காட்டும் பத்திப் பயன்வைவு
மன்னவே முத்திபதே வாய்ந்த.

அத்யாயம் 12.

பக்தியோகம்.

பத்தி மதிவாற் கடக்கும் பலவையு
மத்தி நுகப்பி னறிசயமு—முத்திதரும்
பண்பி னருங்கீதை பன்னிரண்டா மோத்துரைக்கும்
இன்பமிகுஞ் சொல்லாற் றெரிந்து.

என்றுமுனைக் கூடரினைக் இவ்வாறு பத்தராய்
நின்றுமிகச் சேவிப்பார் நேர்நன்மை—யென்றுமுயிர்
தன்னடைவார் தம்மிலெவர் தானதிக யோகியரென்
றன்னவுரைத் தான்விசய னுற்று. 1

அன்ன வுரைசெய்தா னவனுக்கென் பானெஞ்சைத்
திண்ணமிகச் சேர்த்துச் சிரத்தைமிகுத்—தென்னைத்தா
னுற்றென்று மென்னை யுபாசிப்பார் யோகியராய்
மற்றெற் கதிகரவர் வாய்ந்து. 2

சொல்லரிதாய் நுண்ணியதா யெங்குந் தொடர்புடைத்
யவ்வகைபோற் சிந்திப் பரிதாகிப்—பலவற்றுக் [தா
கொத்துச் சலியா துறுதியுறு மக்கரத்தில்
வைத்துப் பயில்வார் மனம். 3

வன்புலன்கள் செற்றெங்கும் வாய்ந்தசம புத்தியரா
யின்புறுசன் கெப்பொருட்கு மேலுமவ—ரன்புடனே
யென்னுமெ னின்னுயிரி னின்பமே யெய்துவர்கள்
மன்னுகே ளிங்கருமை மற்று. 4

ஆங்கவர்க்கு நட்பஞ்சே ரவ்வுயிரிற் சித்தத்தா
லோங்க வருள்வருத்த முற்றுமிகும்—பாங்கதனிற்
றேன்று வுயிர்க்கதிதான் றுக்க மிகுத்துடலி
லேன்றாருக் கெய்தவரி திங்கு. 5

எவர் தொழிலனைத்து மென்னிடைவைத் தேற்பாராய்
மேவி யனன்னியமா மெய்யோகச்—சேவையிறு
லென்றுந் தியானித் தியன்றே ரெனைமருவி
நின்றிவ் குபாசிப்பார் நேர்ந்து. 6

அன்புடனென் பாலே யமர்ந்தமனத் தாரவரைத்
துன்புயரு மிப்பவமாஞ் சூழ்கடலின்—றின்புடனே
வென்றியமர் பார்த்தனே மேலா வெடுப்பன்கா
ணன்றியன்று தாழாது நான். 7

என்னிடையேநெஞ்சையமர்ந்தென்பாற்றுணிவினை
பின்னிதன்மேற் சங்கையில்லை பீடுடனே-மன்னியமர்ந்
தென்பாலே யென்று மினிதா யிருப்புதிநீ
யன்பாலே சொன்னே னமர்ந்து. 8

உன்னெஞ்சை யென்பானீ யுற்றிருத்த மாட்டாயேற்
பின்னன்பி னிற்பயிலும் பெற்றிமைசேர்-நன்னெஞ்சுற்
றென்னை யடைந்தமர்வா னிச்சியாய் நிச்சயித்து
மன்னு தனஞ்சயனே மற்று. 9

வாய்ந்து பயிலவுநீ மாட்டாயே லென்னுடைய
வேய்ந்த தொழிலி னியல்வுறுதி—வாய்ந்தெனது
செய்யதொழின் மேவிச் சிறந்தியலுஞ் சிந்தையடைந்
துய்யுநலந் தான்செறிதி யுற்று. 10

என்பத்தி யோகத் திணைந்தித் தொழில்செய்ய
வுன்பக்கல் சத்தி யுளதன்றேன்—முன்புற்ற
வெல்லாக் கருமத் தியல்பய னிங்கொழிந்து
செல்லாய் மனமடக்கித் தீர்ந்து. 11

ஞான மனப்பயில்வி னன்றுமிக ஞானத்தி
லான தியான மதிசயிதந்—தியானத்திற்
கன்மபயன் விட்டியல்வு கட்டழகு விட்டியல்விற்
றன்ன மருஞ் சாந்தி தலை. 12

மற்றோ ரிடத்து மறமற்று மித்திரனா
யுற்றான் கருணை யுறுமமதை—செற்றா
னகங்கார மற்றா னமர்பொறையன் றுக்கஞ்
சுகங்காணி லொப்பான் றணிந்து. 13

பெற்றதமைந் தென்றும் பிறங்குயிர்க்கண் யோகியா
யுற்றமனை முன்னொடுக்கி யோர்ந்துதெளிந்-தற்றமற
வென்னமர்ந்த நெஞ்சுதுணி வெய்தியான்றா னென்ப
றன்னமர்ந்து நானுகப்பன் றான். [த்தன்

யாவனா லஞ்சா துலகுலகா லஞ்சாதா
னேவனுகப் பாறாமை யெய்ந்தபய—மேவுநடுக்
காங்கவைதாம் விட்டே யமர்வுற் றியல்பவனு
மீங்குகப்புக் கேய்ந்தா னெனக்கு. 15

வேண்டுதலி லான்றூயான் றக்கன் விருப்புறா
னீண்டுபகைப் பற்றிருப்பா னெத்தொழிலு—மூண்டுபு
தேதியலா தேநிகழும் யோகத்தா னென்பத்தி [றத்
யாதியல்வா னென்னுகப்பி லான். 16

உகப்புவெறுப் பொன்றிலுமற் றுட்சோக மற்று
மிகப்பயிலு மாசை விடுத்துச்—சகத்தமரு
நன்மையுடன் றீமை நசித்தியலும் பத்திமா
னென்மனத்தி லின்பத்தா னிங்கு. 17

ஒன்னலர்க ளுற்றார் விருப்பிழவோ டேற்றகுவிர்
பன்னழ லின்பதுன்பம் பாவுழி—மன்னுபுகழ்க்
கொத்தமைந்து மௌனியா யூர்மனையற் றற்றுணர்ந்த
பத்தனவ னென்னுகப்பின் பற்று. 18

எவரித் தன்மியா மின்னமுத யோகத்தை
மேவி யுரைத்தவகை மேவுவா—ராவனுட
னெற்பரம ராகு மெழிற்பத்தர் யானுகப்ப
நிற்பரவர் மேலாய் நிகழ்ந்து. 19

வாய்ந்தவான் கீதை வளர்பன் னிரண்டாமோத்
தேய்ந்தநெறி பத்தி யியல்காட்டும்—வாய்ந்ததனிற்
சத்தியில்லார் தாமுயலச் சாருகற் பத்திவருஞ்
சித்த முயற்றிபதஞ் சேர்ந்து.

பத்திவகை யாங்கறிந்து சேரப் பரன்பெருமை
யேத்தியலு மாய்நீத் ததுவடிவ்—லோத்தியலக்
காட்டியது பத்திநலங் கண்ணன் றருகீதை
மாட்டிடையா றேத்தின் வகை.

பகவத்கீதைவெண்பா.

குறிப்புரை.

அத்யாயம்—7.

விஜ்ஞானயோகம்.

முதல் ஆறு அத்யாயங்களால், ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் கிட்டுகைக்கு உபாயம், அவனை யுபாஸிப்பதுதானென்று, அதற்கு ஆத்மஞானத்தோடுகூடிக் கர்மத்தைச் செய்து பெறவேண்டிய ஜீவாத்மதரிசனம் அங்கமாயிருக்கை யால், அதையருளிச்செய்தார். நடுவிலுள்ள இந்த ஆறு அத்யாயங்களால் பரப்பிரம்மமான பரமபுருஷ ஸ்வ ரூபத்தையும், அவனை உபாஸிப்பதான பக்தியையும் அருளிச் செய்கிறார். அதில் இந்த ஏழாவது அத்யாயத் தில் (உபாஸ்யனான) பரமபுருஷ ஸ்வரூபத்தின் உண்

மையும், அது பிரகிருதியால் மறைக்கப்பட்டிருக்குந் தன்மையும், அம்மறைவு நீங்குகைக்காக எம்பெருமானிடத்தில் பண்ணும் பிரபத்தியும், உபாஸிப்பவர்களின் உட்பிரிவும், அதில் ஞானிகளுக்குண்டான சிறப்புஞ் சொல்லப்படுகின்றன.

1. என் அமரும் நெஞ்சனாய்—என்பாற் பற்றுள்ள மனமுடையவனாய். மயக்கற்று—ஸம்சயமின்றி. ஒன்றொழியாது—ஒன்றுதப்பாமல், ஸகலத்தையும். திண்மையுற—வலியுற, நன்றாக.

2. யாது அறிந்தால்—யாதொன்றை யறிந்தால். விவேகத்துணர்வு—விஜ்ஞானம்; அதாவது-ஸர்வேசுவரன் ஈனமான எல்லாப்பொருளுக்கும் எதிராய் அளவிலா அதிசயமும், எண்ணற்கரிய கல்யாண குணங்களும், அனந்தமான விபூதியும் உடைத்தாயிருக்கையால் சேதனாசேதனங்கள் எல்லாவற்றிலும் வேறுபட்டிருக்கிறான் என்பதை யறியும்படியான ஞானம்.

3. இயல்வான்—ஸித்தியின்பொருட்டு யத்தனம் பண்ணுகிறான். முழுது அறிவான்—உள்ளபடி யறிவான், பூர்ணமாய் அறிவான். அப்படி யுள்ளபடியே யறிபவன் ஒருவனுமில்லையென்னுந் தாத்பர்யத்தால் 'அரிது தான்' என்றார்.

4. புனல்—நீர். மனஞ்சேர்வியன் புலன்—மனம் முதலிய பெரிய இந்திரியங்கள். மான்—மஹத். ஆங்காரம்—அஹங்காரம்.

5. என்ற னுருவாக—ஜீவரூபமான எனது பிரகிருதி யென்று. உன்னு—தெரிந்துகொள். அமைந்து நிற்கும்—தரித்துக்கொண்டிருக்கும்.

6. பரிசு—விதம். பிறப்பு இறப்பு—உத்பத்தி லய காரணஸ்தானம். சேதனமாயும், அசேதனமாயும் எனக்கு சேஷப்பட்டதாயுமிருக்கும் இந்த இரண்டு வகையான பிரகிருதியி னின்றுந்தான் பிர்ம்மா முதலாக ஸ்தாவரமீறாக ஏற்றமுந்தாழ்வுமாய்ச் சித்தும் அசித்துமாயுள்ள இந்தப் பூதங்கள் யாவும் உண்டாகின்றன. எனது பிரகிருதியில் உண்டானதுபற்றி இவை யாவும் என்னுடையவைகளேயாகும். ஆக, இப்படி ஸகலலோகங்களுக்கும் பிரகிருதிகள் காரணமாயிருப்பதுபோல் அப்பிரகிருதிகளுக்கு நான் காரணமாய் சேஷியாயிருக்கையால் எல்லாவுலகங்களுக்கும் நானே காரணமென்றும், நானே நாசகமென்றும், நானே சேஷியென்றும் அறி என்பதாம்.

7. உன்னில்—ஆராய்ந்தால். ஞானம் பலம் முதலியவற்றால் என்னிலும் மேலான வேறு பொருளில்லை

என்க. இதெல்லாம்—பால்வழு வமைதி. சேதனசே தன ரூபமான இவ்வஸ்துக்களெல்லாம். நூல்—நூலில். மாமணிபோல்—முத்து முதலிய சிறந்த ரத்னங்களைப் போல. என்பால்—அந்தராத்மாவாய் நிற்கும் என்னிடத்தில். செறிந்து—காரியமான நிலையிலும் காரணமான நிலையிலும் எப்பொழுதும் சரீரமாய்ப் பிரிவின்றிச் சேர்ந்து. கோப்புண்டு செறிந்துநிற்கும் எனக் கூட்டுக. கோப்புண்டு—கோக்கப்பட்டு.

8. அப்பில்—நீரில். மதி இரவி சோதியும் நான்—சந்திர சூர்யர்களில் ஒளியும் நான். ஓங்காரம்—பிரணவம். விண்மிசை—ஆகாசத்தில். மிசை—ஏழாம் வேற்றுமையுருபு. பௌருடம்—பௌருஷம், ஆண்மை

9. புவி—பூமியில். கந்தம்—மணம். உயிர்—உயிர் நிலை. 'நற்றவனுன்' என்பதனை, நற்றவநான் என திருத்திக்கொள்க. இனி, இருக்கிறபடியே கொண்டு தவன் என்பதற்குத் தவமாகின்றவனும் என உரைத்துக் கொள்ளலுமாம். பற்றலர்—பகைவர். கோளரி—சிங்கம்.

10. எப்பொருட்கும் வித்தா—ஸர்வ பூதங்களுக்கும் அழியாத வேர்முதலாய். நிலைநின்ற—ஸநாதனமாயுள்ள, அதாவது சாசுவதமாயுள்ள.

11. திண்மை—பராக்கிரமம். காமராகம்—ஆசாபாசம். அறஞ்செறியுங் காமம்—தர்மத்தோடு விரோதிக்காத காமம். ஆடவர்கள்—புருஷர்கள். ஏறே—சிங்கம்போன்றவனே. "ஆற்றலொடு புணர்ந்த வாண்பாற் கெல்லாம்—ஏற்றைக்கிளவி யுரித்தென மொழிப." என்பது தொல்காப்பியம். நாணு-நாணுக. சிறந்தவெலாம் என்றும் பாடம்.

12. குணம் மூன்று—ஸாத்விக, ராஜஸ, தாமஸங்கள். ஏய்ந்த—பொருந்திய. பொருளனைத்தும்— ஸாமான்னியமாய் லோகத்தில் சரீரங்களாகவும், இந்திரியங்களாகவும், மற்றும் போக்ய வஸ்துக்களாகவும், போகத்துக்குரிய கருவிகளாகவு மிருக்கின்ற எல்லாப் பொருள்களும். என் தன்மையினால் வாய்ந்தவென உன்னுக—என்னிடத்திலிருந்து உண்டாய் எனக்குச் சரீரங்களாய் என்னிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன என்று அறி. யான் அவற்றில் நீங்கலுற நிற்பன்—யான் அவைகளினின்றும் பிரிவுற நிற்பேன். [என்றால், சரீர ஸ்திதி ஆத்மாதீநமானாலும் ஆத்ம ஸ்திதிக்குச் சரீரத்தாலுஞ் சிறிது உபகாரமுண்டு உலகத்தில்; நமக்கோ இந்தப் பதார்த்தங்களெல்லாம் சரீரமாய் இருந்தாலும் இவைகளால் சிறிதும் உபகாரமில்லை. கேவலம் லீலைதான் இதற்குப் பிரயோஜனம் என்று தாத்பர்யம்.]

13. மோஹித்த—மயங்கிய. ஒங்கும் இறையாம் என்னை—ஏகரூபனாகவிருக்கும் ஈசுவரனை என்னை. முக்குணத்தால் மோகித்த இவ்வுலகம், மேலாய் ஒங்கும் இறையாம் என்னை அறியமாட்டாது என்று கூட்டுக. குணவிகாரங்களாய், ஈனங்களாய், க்ஷணந்தோறும் அழிவனவாய்ப், பூர்வகர்மானுஸாரமாகச் சரீரங்களாயும், இந்திரியங்களாயும், புசிக்கும்பண்டங்களாயும் நிரிந்துள்ள பதார்த்தங்களால் மயக்கப்பட்டமையால் உலகம் அறிகிறதில்லையென்க.

14. குணமயி—குணஸ்வரூபையான. என்னையேயடைந்தியல்வான் என ஏகாரத்தை மாறுக. அரிது, இங்கு இன்மைப்பொருள் குறித்து நின்றது. 'தனக்குவமை யில்லாதான் றாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்—மனக்கவலைமாற்றலரிது.' என்னுமிடத்திற்போல. அடைதல்-சரணைகப் பற்றுதல்.

15. மூடர்-எல்லாப்பொருளும் எம்பெருமானுக்கு ஆட்பட்டிருக்க அதைத் தனக்கு ஆட்பட்டதாக நினைக்கும் விபரீதபுத்தியுள்ளவர்கள். நராதமர்கள்—ஸாமான்யமாய் என் ஸ்வரூபம் அறியப்பட்டாலும் என்வழி திரும்பமாட்டாதவர்கள். மாயையால்-வஞ்சக யுக்திகளால். அறிவின் பாடழிந்தார்—அறிவுகெட்டவர்கள்.

தீவினையார்—பாபத்தொழில் புரிபவர்கள். ஈசுவரனும் அவன் விபூதிகளும் (யுக்திகளைக்கொண்டும் இல்லை யென்று மறுக்கமுடியாதபடி) திடமாய் ஸ்தாபிக்கப் பட்டாலும் கேட்டபோதே பகைப்பவர்களாதலால் 'ஆசுரமாம் பாவஞ்சேர்' என்றார்.

16. மாடிழந்தான்—ஆர்த்தன்; இழந்துபோனசெல் வத்தை மீண்டும் அடைய விரும்பியவன். மாடு—செல் வம். "தேடியமாடும் நீடுசெல்வமும்" என்றார் பிறரும். வேண்டுணர்வோன்—ஜிக்ஞாஸு. வான்பொருளைத் தேடியிருப்பான்—அர்த்தார்த்தி. ஞானஞ்சேர்புற்றான்- ஞானி. "ஆத்ம ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுக்கே சே ஷப்பட்டிருக்குந் தன்மையது" என்கிற அறிவுடையவ னாய் அந்த ஆத்மவஸ்துவோடு நில்லாமல் எம்பெருமா னைப்பெற ஆசைப்பட்டு அவனையே பெரும்பேறாக நினைத்திருப்பவன். நலம்—புண்ணியம். சேர்வர்— பஜிப்பார்கள்.

17. ஞானியதிகன்—ஞானிசிறந்தவன். எனெனில் அவன் பகவானை யடையவேண்டியவனுகையால் எப் பொழுதும் பகவானோடு அவனுக்குச் சேர்க்கையுண்டு. இவர்களுக்கோ பயன்கைகூடுமளவுந்தான். அப்படியே அவன் பகவானைத்தவிர மற்றொன்றையும் விரும்பான்.

இவர்களோ பகவானையும் விரும்பித் தமக்கென்று ஒரு பயனையும் விரும்புவார்களாதலினென்க. ஏகபத்தி—ஒரே பக்தி. உகக்கும்—ஸந்தோஷிப்பான்.

18. உதாரர்—வண்மையுடையோர். பகவானிடத்திலிருந்து எவர்கள் சிறிதாயினுங் கொள்ளுகிறார்களோ அவர்களைப் பகவான் தனக்கு எல்லாச் செல்வத்தையும் வழங்கிய பெரிய கொடையாளிகளாக நினைக்கின்றான் ஆதலால் உதாரர் என்றான் என்க. ஞானியெனு மற்றிவன்—ஞானியென்கின்ற இவனே. உயிரா—ஆத்மாவாக. ஞானியை ஆத்மாவாகச் சொல்லியது எதனாலென்றால், அந்த ஞானி பகவானைப்பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டாததுபோலப் பகவானும் அந்த ஞானியைப்பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டானாகையால் என்க.

19. பிறவி—ஜந்மம். அந்தந்து—முடிவில். நல்லான்—மகாத்மா. "இப்படி எம்பெருமானுக்கு ஆட்பட்டிருக்கையே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்" என்கிற ஞானவானாய்ச் சரணம்புகுவதென்கிற விஷயம் ஸாமான்னியமாய்ச் சில பிறவிகளில்செய்த புண்ணியவசத்தால் வருவதன்று; கேவலம் புண்ணியஜன்மங்க ளெத்தனையோ எடுத்ததன்மேல் வருவதென்பான் "புண்ணியமார் பல்பிறவி பூண்டு" என்றும், "நான் வாஸுதேவனுக்கே

ஆட்பட்டவன், எனது ஸ்வரூபம், ஸ்திதி, பிரவிருத்தி யெல்லாம் அவனுடைய அதீனம்" என்கிற நினைவு பிறந்து, "நான் அடையவேண்டும் பயனும், அப்பயனை யடைவிக்கும் உபாயமும், மற்றும் நான் கோரியவெல் லாமும் அந்த வாஸுதேவனே" என்று பகவானை யுபா ஸிப்பன். அப்படிப்பட்ட பெருந்தன்மையோடு கூடிய புருஷன் கிடைப்பது லோகத்தில் மிகவும் அரிது என் பான், "என்னுயிர்–எல்லாமும் வாசுதேவ னேதா னெனவுணர்ந்த–நல்லான் மிகவரிய னாட்டு" என்றும் கூறியருளினனென்க.

20. காமங்கள்–சப்தாதிவிஷயங்கள். கருத்தழிந் தார்–அறிவு கெட்டார். நியதம்—நியமம். பண்டை– பூர்வம். தேவதைகளென்றது இந்திராதி தேவர்களை.

21. அர்ச்சிப்பான்—அர்ச்சிக்கும்பொருட்டு. பான்– வினையெச்ச விகுதி. சலியாது—சலியாதிருக்கும்படி, திடமாக. அமர்ந்து–விரும்பி. அப்படி யவர்கள் அர்ச் சிக்குந் தேவர்களெல்லாரும் எனக்குச்சரீரமென்று (சா ஸ்திரஞ் சொல்லுகிற விஷயந் தெரியாமல்) எந்தெந்த பக்தன் (என் சரீரமான) எந்தெந்த தேவதையைச்சிரத் தையோடு அர்ச்சிக்க விரும்புகிறானோ (அவன் என்னை யறியாமற்போனாலும் உள்ளபடியே என் சரீரத்தைத்

தானே யர்ச்சிக்கிறான் என்றநினைத்து) அவனவனுக்கு அவ்வவ்விதமான சிரத்தையைத் திடப்படுத்துகின்றேன் என்பது இப்பாட்டின் கருத்து.

22. அந்த விருப்பத்துடனே – அந்த மான) சிரத்தையுடனே. காமமவை—அபீஷ்டங்களை. ஆராதிக்கும்பொழுது இந்திராதிகள் பகவானுக்குச் சரீரமென்கின்ற விஷயத்தை அவர்களறியாமற்போனாலும் உள்ளபடியே யது பகவதாராதனமாகையால் அவர்கள் கோரிக்கையைப் பகவான் நிறைவேற்றி யருள்கின்றானென்க.

23. நிற்பது இலதாக நிகழும்—ஸ்திரமாக இராமல் முடிவுள்ளதாக இருக்கும். ஏனெனில் அந்த இந்திராதிதேவர்கள் அனுபவிக்கும் போகங்களெல்லாம் இவ்வளவென்றும், இத்தனை காலமென்றும் வரையறைபுற்றவையாகையால் அவ்விந்திராதிதேவர்கள் போகம் நசித்து நழுவும்போது (அவர்களை யாராதிக்கும்) இவர்களும் நழுவுவார்களாதலாலென்க. அமரர்—தேவர்கள்.

24. குறையற்று—அழிவற்றதாய். உயர்ந்து உயர்ந்த என் தன்மை—உத்தமமான மேலான என்னுடைய கொள்கையை. புந்தியிலார்—அறிவில்லாதவர்கள்.

ஓர்ந்தார்—அறிந்தார்கள். நின்றோறறியா என்பதனை நின்றோர் அறியார் எனத் திருத்திக்கொள்க.

25. அறிவரியேன்—அறிதற்கு அரியவனாக இருக்கிறேன். இயல்பிறப்பற்ற எதுங் குறைவிலனே—பிறப்பில்லாதவனாய்ச் சிறிதும் அழிவற்றவனென்று. ஓராது—யமாட்டாது.

26. சென்று நிகழ்ந்து வரும்—கடந்து, கேழ்ந்து கொண்டு, இனிவருகின்ற. நன்கறிவன்—நன்றாக அறிவேன். குன்றுயர்ந்த தோளாய்—பர்வதம்போல் உயர்ந்த தோள்களை யுடைய அர்ஜுனனே! சிந்தைக் கெட்டிய பிராணிகளி லொருவனாகக் காணப்படினும் "பரமபுருஷன்தான் இப்படி யாவரும் தன்னை ஆச்ரயிக்கும்படி வஸுதேவன் மைந்தனாய் அவதரித்திருக்கின்றான்" என்று அறிபவரில்லையாகையால், 'ஒன்றுமெனை யுணரமாட்டாது' என்று அருளிச்செய்தானென்க.

27. இச்சை—விருப்பம். முனிவு—த்வேஷம். குணவிகாரமான ஸுகம் துக்கம் என்கிற த்வந்த்வங்களில் எந்தெந்த விஷயத்தில் பிராணிகள் பூர்வஜன்மங்களில் விருப்பமும் வெறுப்பும் பாராட்டிவந்தார்களோ, மறுபடியும் அந்தந்த த்வந்த்வங்களே விரும்பப்பட்டவைகளாயும் வெறுக்கப்பட்டவைகளாயு மிருந்துகொண்டு

ஜாககாலத்தில்தானே ஸகல பிராணிகளையும் மயங்கச் செய்கின்றன. இதனால் என்னையடைந்தபோது ஸு கித்தும், என்னைப் பிரிந்தபோது துக்கித்தும் இருக்க வேண்டியவைகளான பிராணிகள், அவைகளிலேயே விருப்பத்தையும் வெறுப்பையும் பாராட்டுகின்றன ஞானியோ என்னைக்கிட்டியபோது இன்பமும், பிரிந் போது துன்பமுமே ஸ்வபாவமாயிருப்பன்; அப்படிப் பட்ட ஸ்வபாவத்தோடுகூடிய ஞானியாக ஒரு பிராணி யாவது உண்டாவதில்லை யென்றபடி. ஏதம்—குற்றம் மோஹம்—மயக்கம். இருமைகொண்ட பெருந்துயர்— இன்பதுன்பங்களான துயரம்.

28. திண்ணியராய்—திடமான ஸங்கல்பத்தை யுடைத்தானவர்களாய். ஒன்ற—பொருந்த.

29. அப்புறம்—ஆப்புறமென நீண்டது, செய்யுள் விகாரம். முழு அத்தியாத்மம், ஸகல கர்மம் இவற்றின் தன்மையை நன்றாகத் தெரிந்துகொள்வார்கள் என்க

30. அதியெச்சம்—அதியக்ஞம். கதிபெற்றுப்போய் பொழுதும்—பிரயாணமான மரணகாலத்தும். போரா போகாத.

அத்யாயம்—8.

அப்யாஸ யோகம்.

ஏழாவது அத்தியாயத்தில் யாவரும் உபாஸிக்க வேண்டிய பரப்பிரம்மமான வாஸுதேவன் சேதனு சேதனங்களுக் கெல்லாம் பதி யென்றும், காரண னென்றும், ஆதார னென்றும், எல்லாப் பொருளும் சரீரமாயிருக்கையால் ஸர்வப்ரகாரமாகவு மிருக்கின்ற அவன் எல்லா சப்தங்களுக்கும் பொருளென்றும், யாவரையும் ஆள்பவனென்றும், ஸகல கல்யாண குணங்களாலும் அவனே மேன்மைப்பட்டிருக்கின்று னென்றும், ஸத்வ ரஜஸ் தமோமயங்களான தேஹமாயு மிந்திரியமாயும், மற்றும் புசிக்கும் பண்டங்களாயு மிருக்கின்ற சப்தாதி விஷயங்களால் அவன் மறைக்கப் பட்டிருக்கின்று னென்றும், மிகுந்த புண்யவசத்தால் கிடைத்த பகவத் சரணுகதியாலே அம்மறைவு நீக்கப்படு மென்றும், புண்ணியத்தின் வாசிக்குத் தக்கபடி இவன் பண்ணும் சரணுகதியின் சிறப்பால் ஐசுவரியம், கைவல்யம், பகவத்ப்ராப்தி என்று பயன் வேறு படுகை பால் அதற்குத் தக்கபடி பக்தர்களும் வேறுபட்டிருப் பார்க ளென்றும், எம்பெருமானை அடையக் கோரி பவன் எப்பொழுதும் அவனையே நம்பி அவனிடத்தில்

விசேஷ பக்தியைப் பண்ணி எம்பெருமானுக்கு மிகவும் இனியனாய் இருக்கையாலே அவன் யாவரினுஞ் சிறந்தவனென்றும், அப்படிப்பட்டவன் கிடைப்பது அரிதென்றும் அருளிச்செய்து, இம்மூவர்களும் அறியவேண்டுமவற்றையும் கைப்பற்றவேண்டுமவற்றையும் அருளிச் செய்தார்.

அப்படி யறியவேண்டியதாயும் அடையவேண்டியதாயும் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டவைகளையே இந்தஎட்டாவது அத்யாயத்தில் விவரிக்கின்றார்.

1. இறைவா—தேவனே! எது பிரமமதாம், எது அத்தியாத்துமமாம், எது கருமமாம்—ஜராமரணங்களை யொழிப்பதற்காக எம்பெருமானை யாச்ரயித்து யத்தனஞ்செய்யும் மோக்ஷார்த்திகளுக்கு அவசியம் அறியவேண்டிய விஷயமான பிரம்மமாவதென்ன? கர்மமாவதென்ன? அத்தியாத்மமாவதென்ன? எதாம் அதிபூதம் எதாம் அதிதெய்வம்-ஐசுவரியத்தைக்கோரியவர்களுக்கு அறியவேண்டிய விஷயமான அதி பூதமாவதென்ன? அதிதெய்வமாவதென்ன? எதாம் அதியெச்சம்—இவர்கள் மூவரும் அறியவேண்டியதான அதியக்ஞமாவதென்ன? எங்ஙன் இயலாம்—அந்த அதியக்ஞத்தின் தன்மை யெப்படிப்பட்டது? அதிஎச்சம்—அதியக்ஞம்.

2. நல்நெஞ்சு என்றது—சிக்ஷிக்கப்பட்ட அந்தக்கரணத்தை. அடைவே—கிரமமாக. மைம்மால்—கார்மேகவண்ணனான திருமால். மை—அஞ்சனமுமாம். பார்த்தனவன் என்பதில் அவனென்பது பகுதிப்பொருள் விகுதி.

3. அக்கரம்—அக்ஷரம். இங்கே அக்ஷரமென்று சொல்வது பிரகிருதியினின்று விடுபட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தை. பஞ்சாக்கினிவித்தையில் அறியவேண்டியதாகச் சொல்லப்பட்டதும், ஆத்மாவோடு ஸம்பந்திப்பதுமான ஸ்தூலஸூக்ஷ்மமும், அதன் வாஸனை முதலானதும் அத்பாத்மமாமென்பார் 'தொக்கவசித்தின் தொடாதன்மை யத்தியாத்துமமாம்' என்றார். [ஆக, இவ்விரண்டிலும் ஒன்றைப்பற்றவேண்டியதாயும், ஒன்றைவிடவேண்டியதாயும் மோக்ஷார்த்தியானவன் அவசியம் அறியவேண்டும் என்க.] கர்மமாவது:—மானிடத்தன்மை முதலியவைகளுக்குக் காரணமாய், சாஸ்திரத்தில் சொன்னபடி ஸ்திரீகளுடன் புணர்ந்து வீரியத்தை விடுகை. [மோக்ஷார்த்தி இதையும் வெறுக்கவேண்டியதாயும் அழிக்கவேண்டியதாயும் அறியவேண்டும்.] தன்மை—ஸ்வபாவம்.

4. பூதபரிணாமம்—பூதத்தினது க்ஷரிக்குந் தன்மை. அதாவது, ஆகாசம் முதலிய பூதங்களில் ஓர் விகாரமாய் வேறுபட்டுத் தோற்றும் சப்தம், பரிசம் முதலிய குணங்களும் அவைகளின் ஆதாரங்களும். [இதை யறிவதாவது—ஐசுவரியார்த்திகள் இவைகளைத் தங்கள் பேறாக நினைக்கவேண்டுமென்பது.] அதிதெய்வமாமது—தைவத்தின்மீதிருப்பது; அதாவது இந்திரன் பிரமன் முதலிய எல்லாத் தேவர்களுக்குமேலாயிருப்பது. துய்க்குமவன்—அனுபவிப்பவன், புருஷன். [இதை யறிவதாவது—அப்படிப்பட்ட போகங்களைப் புஜிப்பவனாகத் தம்மை ஐசுவரியார்த்திகள் நினைக்கவேண்டுமென்பது.] அதியெச்சம் இறையாம் நான் என முடிக்க. [என்னை யறிகையாவது:—என் சரீரமான இந்த இந்திராதிகளுக்கு அந்தராத்மாவாயிருக்கும் என்னையே யக்ஞங்களால் ஆராதிப்பதாக இம்மூவரும் மஹாயக்ஞம் முதலான நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை யனுஷ்டிக்கும்போதெல்லாம் நினைக்கவேண்டுமென்பது.]

5. அந்தக்காலம்—மரணகாலம். எய்தும்—அடைவான். சங்கை—ஸம்சயம். [ஆதிபரதன் முதலானோர் அந்திமகாலத்தில் நினைத்திருந்தபடி மிருகங்களுக்கு ஸமானமான வடிவத்தை யடைந்தார்போல என்றபடி.]

6. முடிவில்—மரணகாலத்தில். உன்னி—நினைத்து. ஊன்வந்த ஆக்கை—மாமிசத்தாலாகிய சரீரத்தை. அணையும்—அடைவான். இறுதிக் காலத்தில் எதை நினைத்துக்கொண்டு பிராணனை விடுகிறானோ பின்னர் அதை அடைவான் என்க.

7. ஆதலால்—(புருஷன் முன்பு தான் எந்தவிஷயத்தில் பழகியிருக்கின்றானோ அந்த விஷயமாகவே அந்திம காலத்தில் நினைவு உண்டாகும்) ஆகையால். தீதறுசீர் வெஞ்சமம்—குற்றமற்ற நல்ல யுத்தத்தை. மனம் புத்தி—மனமும், புத்தியும்.

8. எஞ்சாத—குறைவுபடாத. சீலம்—அப்யாஸம். அதாவது, நித்ய நைமித்திக கர்மங்களுக்கு விரோதமில்லாத ஸகலகாலங்களிலும் உபாஸ்யவிஷயத்தை நினைத்துக்கொண்டிருப்பது. செறிந்தியலும்நெஞ்சு—புறம்பே செல்லாத மனம். துஞ்சாத—சோம்பாத. பூருடன்—புருஷன்.

9. எண்மதியன்—ஸர்வஜ்ஞன். தொல்லையான்—புராதனன். எல்லாம் நியமிப்பான்—எல்லாவற்றையும் ஆளுபவன். நுண்மைப்பொருளுக்கும் நுண்ணியான்—அணுவுக்கும் அணுவாய் விளங்குபவன். திண்மை உலகளிப்பான்—வலிமை பொருந்திய உலகத்தை

யெல்லாம் சிருஷ்டிப்பவன். உன்னரியான்—அசிந்தியன், சிந்திப்பதற்கு அரியவன். இரவிவண்ணன்—சூரியனைப்போன்ற நிறமுடையவன்.

10. வாயுவினைத் தன் புருவமத்தியத்தில் வைத்துணர்வான்—தன் புருவங்களுக்கு நடுவில் பிராணனை வைத்து அங்கே பகவானை இடைவிடாமல் சிந்திக்கின்றவன். சேயுயரும்—மிகவுயர்வான். சலியாச்சிந்தை—அசைவுறாத மனம்.

11. அக்கரமாய் யாதொன்றை ஆய்ந்த மறையோர் உரைப்பர்—அக்ஷரமானதாக (அதாவது—பருக்காமை முதலிய குணங்களுடன் கூடியதாக) யாதொன்றினை ஆராய்ந்த வைதிகர்கள் சொல்லுகிறார்களோ. செக்கசையார்—வீதராகர், நிஷ்காமரானவர்கள். இயவர்—யாவர். துறவுஎய்ந்து—பிரம்மசரியத்தைப் பொருந்தி. அப்பதத்தை ஆய்ந்துரைப்பன்—அந்தப்பதத்தை யாராய்ந்து சுருக்கமாய்ச் சொல்லுவேன். [ஸகல வேதாந்தங்களாலும் அறியவேண்டியதான அக்ஷரமென்னும் ஸ்வரூபத்தை (அதாவது ஜீவனை) எப்படி உபாஸிக்க வேண்டுமோ அதைச் சொல்லுவேன் என்றபடி.]

12. அகவாய்—இருதயம். செறி யோகன்—யோகமென்னுந் தாரணையை யடைந்தவன். ஓங்காரம்—ஓம்

என்கிற ஏகாக்ஷர பிர்ம்மத்தை. உடலொழித்து—சரீரத்தைவிட்டு. பரமகதி போம்—பரமகதி அடைவான்.]அதாவது,—பிரகிருதிக்குப் புறம்பாய் எனக்கு ஸமமாய் மீண்டும் திரும்பவேண்டாத ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தையடைகிறான்.]

13. என்றும் எனைக்கூடும் யோகிக்கு—எப்போதும் என்னையே சிந்திக்கின்ற(என்றால், நான் அவனுக்கு மிகவும் இனியவனாகையால் என்னை நினைத்தாலொழியத் தன்னைத் தரிக்கமாட்டாதவனாய்க் கேவலம் இன்பமயமான என் சிந்தையை எவன் செய்கின்றானோ) அந்த யோகிக்கு. நன்றுபெற எளியன் நான்—நான் நன்றாகப் பெறுதற்கு எளியவன். அதாவது—எளிதில் அடையக் கூடிய என் ஹாவமான ஐசுவரியாதிகளை யல்ல நான் கொடுப்பது; கேவலம் அருமைப்பேறான நானே எளிதில் கிடைக்கின்றேன். என்றால்—அவன் பிரிவை ஸகிக்கமாட்டாமல் நானே அவனை வரித்து, என்னை அடைவதற்கேற்ற பக்குவமான உபாஸந ஞானத்தையுங் கொடுத்து, அதன் விரோதியையும் ஒழித்து, என்னிடத்தில் இனிமையான புத்தியையும் உண்டுபண்ணுகிறேனென்றபடி.]

14. மின்னை நிகர் பிறப்பு—மின்னலை யொத்த பிறப்பு. ஒஞ்சா—ஓயாத. மேவலுறார்—அடையமாட்டார்கள். அன்ன—அப்படிப்பட்ட. பிறங்கும்—விளங்கும்.

15. வேதா உலகளவும் உலகு—பிர்ம்மாண்டத்தில் பிர்ம்மலோகபர்யந்தமுள்ள போகைசுவரிய ஸ்தானமான உலகங்கள். மீண்டுவரும்—திரும்பிவருந் தன்மையை யுடையவைகள். ஓதா நின்றார்கள்—சொல்லுகிறார்கள். போதார்ந்த—மலர்கள் பொருந்திய. தார்—மாலை. போது—மலரும் பருவத்திலுள்ள அரும்பு. கௌந்தேயா—குந்தி புத்திரனே. என் அடைந்தார்—என்னையடைந்தார். வாரார் மறுபிறப்பின் வாய்—மற்றொரு ஜந்மத்தில் வரமாட்டார்கள். [அதாவது, மறுஜன்மமில்லை யென்றபடி.]

16. அயன்—அஜன், பிர்ம்மா. ஆயிரம் மேல் உகம்—ஆயிரஞ் சதுர் யுகம்.

17. பகலினிடை யுதிக்கும்—பகல் வரும்போது உண்டாகும். அடங்கிப்போம்—லயமாய்ப்போகும்.

18. தொக்கமர் இப்பூதம்—ஸமூகமாகவுள்ள இப்பூதங்கள். மிக்கு அவசமாய்—மிகுந்த பரவசமாய்க் கொண்டு. வீயும்—அழியும்.

19. எல்லாப் பொருளும் இறுதியினைக் கூடியே
நில்லாத காலத்தும் நிற்குமதாய்—ஆகாசம் முதலிய
எல்லாப் பூதங்களும் தங்காரியங்களோடும் காரணங்க
ளோடும் ஒருங்கே நில்லாது நசிக்குங் காலத்திலும்
(அவைகளிலிருக்கிற) தான் நசியாததாய். அசித்தின்மே
லாகி—அசேதனப் பிரகிருதியைக் காட்டிலும் (புரு
ஷார்த்தமாய் இருக்கையால்) உத்க்ருஷ்டமானதாய்.

20. நண்ணேர்கொள் அக்கரமா நலுரைக்கும்—
அவ்யக்தமான அக்ஷரமென்று நூல்கள் கூறும். அப்
பொருளை எண்ணேர் பரமகதி என்றுரைப்பார்—அப்
பொருளைத்தான் வேதவித்துக்கள் பரமகதி யென்பார்
கள். நண்ணியது மீளார்—அதையடைந்தவர்கள் மறு
படியுந் திரும்புவதில்லை. (இதுதான் கைவல்யமாவது.)
எனக்கதுதான் மேலாய் ஒளிசிறந்து மாளா இருப்பிட
மாம்—எனக்கு அதுதான் என்னுடைய நியமன ஸ்தா
னங்களில் மேலானதாய் ஒளியிற் சிறப்புற்று மாளாம
லிருக்கின்ற ஸ்தானமாகும். [என்றால், அசேதனமான
பிரகிருதி ஒரு நியமன ஸ்தானம். அத்தோடு கலந்தி
ருக்கிற ஜீவனென்னும் பிரகிருதியானது இரண்டாவது
நியமன ஸ்தானம். அவ்வசேதனத்தைவிட்டுப் பிரிந்த
முக்த ஸ்வரூபமான ஜீவன் மேலான நியமன ஸ்தான
மென்றபடி.] ஒளி—காந்தி, இங்கே ஞானமென்று

சொன்னத்தக்கது; அப்பொழுது, 'மேலாய் ஒளிசிறந்த' என்பதற்கு, பிரகிருதியோடு கலந்து மித ஞானமான ஜீவ ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் மேலானதாய், அபார ஞானமானதாய் முக்த ஸ்ரூபமாயிருக்கிற என்ற அர்த்தமாகிறது.

21. பரம்புருடன்—பரமபுருஷன். அனன்னிய மாஞ் சிரத்தைக்கு—மற்றொன்றை நாடாத பக்திக்கு. பரமபுருஷன், பக்தியால் எளிதாக அடையக்கூடியவனென்க.

22. யாதுவழி செல்லுங்கால் மீள்வர்—ஐசுவரியத்தைக் கோரின புண்ணியவான்கள் எந்த மார்க்கமாய்ச் சென்றால் திரும்புகின்றார்களோ. வழி என்றது அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தை. "யத்ரகாலே" என்ற கீதா வாக்கியத்தில் கால சப்தத்திற்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் மார்க்கமென்று பொருள் செய்ததை யனுசரித்து இந்த நூலாசிரியரும் 'யாதுவழி' என்று கூறினாரென்க. "மார்க்கமானது பகல் தொடங்கி ஸம்வத்ஸரம் வரையிலுள்ள காலாபிமானி தேவதைகளால் நிறைந்திருக்கையால், மார்க்கத்தை யிங்கே காலசப்தம் காட்டுகிறது" என்பது ஸ்ரீபாஷ்யம்.

23. அங்கி—அக்னி. முற்பக்கம்—பூர்வபக்ஷம், சுக்கிலபக்ஷம். வடஅயனம்—உத்தராயணம். பிர்ம்மத்தை யுன்னும் (அறிந்த) மனத்தவர்கள் உத்தராயணத்தில் சுக்கிலபக்ஷத்தில் பாபிர்ம்மத்தையடைகிறார்கள் என்க.

24. தூமம்—புகை. பிற்பக்கம்—அபரபக்ஷம், கிருஷ்ணபக்ஷம். தென்னயனம்—தக்ஷிணாயனம். போமவன்—போகின்ற புண்ணியகர்மஞ் செய்தவன்.

25. இருமை மேவி—இரு தன்மையை யடைந்து. கோளாறு—துன்பம். இக்கோளாறு என்பது கிரகசாரம் என்னும் வடமொழியின் நேரான மொழிபெயர்ப்பு. கிரகிப்பது என்னும் பொருளுள்ள கிரகம் என்பது கோள் எனவும், சாரம் என்பது ஆறு [வழி] எனவும் ஆயிற்று. ஒருவனுக்குத் துன்பம் வந்தற்றகாலத்து அத்துன்பத்தைக் கிரகசாரபலனைச் சொல்வது உலக வழக்காதலால் இங்கும் துன்பத்தைக்கோளாறென்றார் இவ்வாசிரியரும். வெளிது கரிதா யிருமைமேவி யுலகேய்ந்த அவ்விய நெறி என்றது—சுக்லகதியென்கிற அர்ச்சிராதி மார்க்கமும், கிருஷ்ணகதியென்கிற தூமாதி மார்க்கமுமாய் உலகத்திற்குச் சாசுவதமாய் ஏற்பட்ட இரண்டுமார்க்கங்களை. இவற்றுள் சுக்லகதியாற்சென்றவன் திரும்புகிறதில்லை. கிர்ஷ்ணகதியாற் செல்லும்

வன் திரும்பிவிடுகிறானென்றறிக. [இருவகையான ஞானிகளும் சுக்லகதியிற் செல்கின்றார்களென்றும் புண்யகர்மஞ்செய்தவன் கிருஷ்ணகதியிற் செல்கின்றானென்றும் சுருதி சொல்லுகிறது.]

26. இந்த இருவகையான மார்க்கத்தையுமறிந்த யோகியானவன் பிரயாணகாலத்தில் ஒருவிதத்தாலும் மோகத்தை யடையமாட்டான். தனக்கென்று வகுத்த அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலேயே போவான். ஆகையால், பார்த்தனே! நீயும் தினந்தோறும் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைச் சிந்தித்திருக்கையாகிற யோகத்தைச் செய்ய முயல்வாய் என்பது இச்செய்யுளின் தாத்பர்யம்.

27. வேள்வி—யாகம். பயன்—புண்யபலன். இந்த அறிவு அமரும் யோகி—இந்த இரண்டு அத்யாயங்களிலுஞ்சொல்லப்பட்ட பகவான் மகிமையை யறிந்தவன், பிரம்மஞானி. மேன்முதலா நிலம்—மேற்பட்ட முதல் முதலான ஸ்தானத்தை. அடையும்—அடைவான்.

அத்யாயம்—9.

ராஜவித்யா ராஜகுஹ்யயோகம்.

முன் அத்யாயத்தில் உபாஸிப்பவர்களின் வேறுபாட்டுக்குக் காரணமான விசேஷணங்கள் சொல்லப்பட்டன. இப்பொழுது உபாஸிக்கவேண்டும் பரமபுருஷன் மகிமையையும் ஞானிகளுக்குண்டான விசேஷத்தையும் விசாரித்து, பக்திரூபமான உபாஸனத்தின் ஸ்வரூபம் சொல்லப்படுகிறது.

1. மறைப்பொருள்—அதிரகஸ்யார்த்தமான பக்தியென்னும் உபாஸனஞானத்தை. பொறாமை—அசூயை; அதாவது—ஸகலபதார்த்தங்களிலும் வேறுபட்டிருக்கிற அபாரமான எம்பெருமான் மஹிமையைக் கேட்டால், இது இப்படியெல்லாம இருக்குமா என்று அதில் நம்பிக்கை கொள்ளாமை. செப்புகேன்—(அந்த ஞானத்தின் கதிவிசேஷத்தோடுகூட) சொல்வேன். செறிவில்ர—அசுபமான வினை, பாவங்கள்.

2. இது—இந்த பக்தியானது. இராஜகுய்யம்—ராஜகுஹ்யம். வித்தைகளுக்கெல்லாம் இராஜாவாகையால் இதற்கு ராஜவித்தையென்றும், ரஹஸ்யங்களுக்கெல்லாம் மேலாயிருக்கையால் ராஜகுஹ்யம் என்றும் பெய

றாயிற்று. பவித்திரம்—(ஸகலபாபங்களையும் போக்கும் படியான) பரிசுத்தம். எதிர்காணும் மாட்சிதரும்—அறியவேண்டும் பொருளான என்னைப் பிரத்தியக்ஷ விஷயமாகக் காணும் பெருமையைத் தரும். வீயாது—மற்ற ஸாதனங்களைப் போலப் பலனை யளித்தபோதே யழிந்துபோகாமல் மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தபின்பும் அழியாமலிருக்கும்.

3. இத்தருமந்தன்னை இயல்வான் விரும்பாத மத்தரவர்—(இப்படி மிகவும் இனியதான என் விஷயத்தில் செய்யும் பக்தியானது இனியதாயும், என்னை யடைவிப்பதாயும், அழிவற்றதாயுமிருக்க,) இதைக் (கைப்பற்றும்படியான நல்ல நிலையிலிருந்தும்) ஆதரத்தோடு கைப்பற்ற விரும்பாத மூடர்கள். மருவாதே—அடையாமல். பவம்—ஸம்ஸாரம். படிமதிக்கும் வில்வாய்—உலகம் புகழ்கின்ற வில்லையுடைய அர்ஜுனனே!

4. இவ்வுலகெல்லாம்—சேதனம் அசேதனம் என் இருவகையாயுள்ள இவ்வுலகங்கள் யாவும். பரந்து—வ்யாபித்து. [உலகங்களையெல்லாம் தரிப்பதற்காகவும் ஆள்வதற்காகவும் பதியாயிருந்து பகவான் வியாபித்திருக்கின்றானென்றறிக.] கரந்து—மறைந்து. மன்னாது—பொருந்தாமல்.

5. தொத்தில்லை—பற்றில்லை. 'மெய்த்தன்' என்பிருக்கும் தனிச்சீரை மெய்த்தன்மை யெனத்திருத்திக்கொள்க. என்னினைவால்—எனது சங்கற்பத்தினால். ஸகல பூதங்களையும் தரிப்பவனாகிய நான் அவைகளாற் சிறிதும் ஸகாயத்தைப்பெறாமல் கேவலம் ஸங்கற்பமாத்திரத்தால் அவைகளைத் தரித்தும், ஆண்டும், பரிபாலித்தும் வருகிறேன். இதுதான் என்னுடைய யோகமாவது என்றானென்க.

6. விசும்பு—ஆகாசம். உலவும்—ஸஞ்சரிக்கும். என்னிடையில்—என்னிடத்தில். எல்லாம்—எல்லாப் பூதங்களும். சால—நன்றாக. நிராதாரமான ஆகாசத்தில் பெரிதான வாயுவானது ஓங்கியெழுந்து எங்குஞ் சஞ்சரிக்கின்றதைப்போல எல்லாப் பூதங்களும் (அவைகளால் காணப்படாத) என்னிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கும் என்றருளிச்செய்தானென்க.

7. முன் அசித்தாம் என்னுருவில் முற்றும்பிப் பூதங்கள் தன்னகிப்பால் ஊழிச் சமைவில்—ஸ்தாவரமாயும் ஜங்கமுமாயுமுள்ள எல்லாப் பூதங்களும் நாமரூபங் கொண்டு பிரிக்கப்போகாமல் கேவலம் தமஸ்ஸு என்று சொல்லப்பட்ட என் சரீரமான பிரகிருதியில் நான் முகனுக்கு முடிவுநாளான கல்பயக்ஷத்தில் என் ஸங்கல்

பத்தால் வயிக்கின்றன. ஆதிகாலத்தே—கல்பாதியில். யான்தானே அவையப் படைத்திடுவேன்— நானே அவை களை யொருக்கே சிருஷ்டிப்பேன்.

8. என்றன்பிரகிருதி—விசித்திரமாய் விகாரப்படும் என்னுடைய பிரகிருதியை. எய்ந்து—நான் எட்டுவகை யாக விகாரப்படுத்தி. இவற்றை—தேவர், திரியக்கு, மனிதர், தாவரம் என்கின்ற நால்வகைப் பூதஸமுதா யங்களை. மூன்றன்மையால்—குணமயமான அந்தப் பிரகிருதியினின்றும். பின்னும்—திரும்பவும் திரும்ப வும். அளிப்பன்—சிருஷ்டிக்கிறேன்.

9. தொத்து அற்ற எனை—பிடிப்பு(ஸங்கம்)இல்லா மலிருக்கிற என்னை. இறையும்—சிறிதும். பிணியா—கட்டுப்படுத்தமாட்டா. [தேவனும், மனிதனும் பிரா ணிகள் வித்யாஸமாயுண்டாவதற்குக்காரணம் ஜீவர்கள் செய்த பூர்வகர்மமென்க].

10. அசித்து — என் பிரகிருதி. என் நோக்கம் பெற்று—ஜீவர்களின் கர்மத்துக்குத் தக்கபடி ஸத்ய ஸங் கல்பனான என்னுடைய கடாக்ஷத்தைப்பெற்று. சரா சரத்தை—சராசரமாயுள்ள இந்த ஜகத்தை. இன்னேக் காம் என்பதனை இந்நோக்காம் எனத்திருத்திக்கொள்க.

ஏதுவினல்-இப்படி கர்மானுகுணமாக நான் கடாக்ஷிக்கிறேனென்ற இந்த ஹேதுவினல். பெறும்—உண்டு பண்ணும்.

11. எந்த உலகுக்கும் இறையாகும் என் பெருமை—எல்லா ஜகத்துக்கும் முக்கிய காரணனுயிருக்கும் மஹேசுவரனுன எனது பெருமையை. இங்கே பெருமையென்றது, நம்மைப்பற்றிக் கடைத்தேறட்டுமென்று கருணையாலும், ஔதார்யத்தாலும், அன்பினலும் இப்படி மனிதனுய் அவதரித்திருக்கின்றதை.

12. தயைமுதலிய என் மேன்மைக்கீடாத நான் மனிதனுய் அவதரித்திருக்கின்றேனென்பதை யறியவொட்டாமல் மறைக்கின்றதாய் அரக்கர் தன்மையும் அசுரர்தன்மையும் பொருந்தியதாயுள்ள இப்பிரகிருதிக்குள் அகப்பட்ட இந்தப் பிராணிகள், தாங்கோரியகோரிக்கையொன்றும் நிறைவேருமலும், எடுத்த காரியமெதுவுங் கைகூடாமலும், நினைத்தவெல்லாம்பழுதாய் (சராசரமாயுள்ள பதார்த்தங்களில் ஒன்றையும் உள்ளபடியே யறியமாட்டாமையால்) எல்லாம் வியர்த்தமாயிருப்பதாக நினைத்துக் கெட்டுப்போகிருர்கள் என்க.

13. ஆன்றவர்—மகாத்மாக்கள். வீயா—அழிவில்லாத. முதலாகி—பூதங்களுக்கு ஆதியாகி. உன்னி-

அறிந்து. பணிவர்—பஜிப்பார்கள். திவ்வியமாய் என்ற இயல் பெற்றியல்லார்—தெய்வத்தன்மை பொருந்திய பிரகிருதியை அடைந்தவராவார்.

14. மிகவும் (என்னையே விரும்பியவராகையால்) என்னைக் கீர்த்தனஞ்செய்தல், என்னை யடைவதற்காக யத்தனஞ்செய்தல், என்னடிகளில் முடிசாய்த்தல் முதலிய செயல்களைச் செய்தபோது ஒரு க்ஷணமுந் தரிக்கமாட்டாதவர்களாய், (என்றால்—என் குணங்களைப் பிரகாசப்படுத்தும் என் திருநாமங்களை நினைத்துச் சரீரம் புளகித்தும், ஸந்தோஷாதிசயத்தால் கத்கத ஸ்வரத்தோடு நாராயண! கிருஷ்ண! வாஸுதேவ! என்று இப்படி சொல்லிக்கொண்டும், அப்படியே அர்ச்சனை முதலிய நமது ஆராதனத்திலும் அதற்கனுகூலமாகத் திருக்கோயில் திருநந்தனவனம்முதலிய திருப்பணிகள் செய்வதிலும் திடமான உத்தேசத்தோடு யத்தனஞ்செய்துகொண்டும், பக்தியின் மிகுதியால் அஷ்டாங்கமும் படியும்படி பூமியில் தம்பு, சேறு, மணல் என்று ஒன்றையும் பாராமல் என்னைக் கண்டவுடன் தடிபோல் விழுந்து தண்டன் சமர்ப்பிப்பவர்களாய்) எப்போதும் என் ஸந்நிதியிலிருக்கவேண்டுமென்றும் அதற்காகத் தாமுள்ள காலமெல்லாம் எனக்கடிமை செய்வதே தொழிலாயிருப்பார்கள் என்பது இச்செய்யுளின் கருத்து.

15. வேறு சிலர்—பின்னுஞ் சில மகாத்மாக்கள். ஞானமெனும் வேள்வியால்—முன்சொன்ன கிர்த்தனுதிகளோடு கூட ஞான யக்ஞத்தாலும். மெய்த்தன்மை தேறிச் சேவிப்பர்—அநேகவிதமாகவும் தனித்தனியாகவும் ஜகதாகாரமாகவும், ஸமஸ்தப் பிரகாரமாகவும் நன்கிருப்பதாக என் தன்மை தெரிந்து என்னை உபாஸிப்பர். [என்றால், எம்பெருமான் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ஸூக்ஷ்மமாய் நாமரூபங்களில்லாமலிருந்த சேதனுசேதனங்களைச் சரீரமாய்த் தரித்திருந்து, ஒரு கால விசேஷத்தில், "அனேகவிதமான நாமரூபங்களோடு கூடிய ஸ்தூலமான சேதனுசேதனங்களைச்சரீரமாய்த்தரிக்கக் கடவேன்" என்று ஸங்கல்பித்து, தானொருவனே தேவர், திர்யக்கு, மனிதர், தாவரம் என்று விசித்திரமாயுள்ள உலகத்தையெல்லாம் சரீரமாகத் தரித்திருக்கின்றான் என்று நினைத்தவர்களாய் என்னை உபாஸிக்கின்றார்களென்பது தாத்பர்யம்.] பரந்த—வியாபித்த.

16. கிருது (ஜ்யோதிஷ்டோமாதி) க்ரது ஸ்வரூபன். சுவதை இது 'ஸ்வதா' என்னும் வடமொழித் திரிபு; பித்ருக்களுக்குரிய அன்னம் என்பது பொருள். மந்திரம் செய்—மந்திரமும் செய்யும். அங்கி—ஆஹவநீயம் முதலிய ஹோமாக்கினி.

17. விதாதா—நல்ல ரக்ஷகன். இங்கே தாய்தந்தையரைத்தவிர மற்றப்படி உத்பத்திக்கு உதவியானவர்களைக் குறிக்கின்றது. அறிதன்மை—அறியப்படவேண்டுந் தன்மையுள்ளவன். பவித்திரம்-பரிசுத்தம் ஈட்டமுறும் வேதங்கள்—ருக், ஸாம, யஜுர்வேதங்கள். ஈட்டம்—சேர்க்கை. ஈண்டு என்னும் பகுதியடியாகப் பிறந்த தொழிற்பெயர்.

18. பற்ருய்—ஆங்காங்கு அடையப்படும் இடமான ஸ்வர்க்காதிகளாய். பரிப்பவனுய்—தரிப்பவனுய். இறையாய்—ஆள்பவனுய். பார்ப்பவனுய்-பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்ப்பவனுய். இருப்பிடமாய்—உறைவிடமாய். வன்சரனுய்—இஷ்டத்தைத் தந்து அனிஷ்டத்தை யொழிக்கும் புகலிடமாய். உற்ருனுய்—இதஞ்செய்யுந் தோழனுய். தோற்றம் முடிவுக்கு இடமாய்—வஸ்துக்களின் உத்பத்திக்கும் லயத்துக்கும் ஸ்தானமாய். நிதியாய்—ஆதாரமாய். வீயாதவித்தாவேன்—அழிவற்ற முதற்காரணமுமாவேன்.

19. தாவம்—தாபம், கபி பாபம் ஆதபன்—என்பன கவி, பாவம், ஆதவன் எனவந்தாற்போல வந்தது. மழையைத் தடுத்து மழையை விடுவேன் என உரைத்துக்கொள்க. தடுத்தல்—கிரகித்தல். சாவவிடாத்

தெள்ளமுது—சாவாமற் செய்கின்ற அமிர்தம். அமிர்தம் என்பதற்கே இப்பொருளுளதேனும் கரிகளபம் என்பதுபோல வந்ததெனக்கொள்க. கூற்றம்—யமன். உள்ளது—ஸத்து, தத்காலத்தி லுள்ளது. இலது—அஸத்து; இறந்தகாலத்திலிருந்ததும் இனி உண்டாகப் போவதும். [ஸத்தும் அஸத்தும்-நானே யென்பதற்கு முக்காலத்திலுமுள்ள சேதநாசேதனங்களைச் சரீரமாயுடையனாய் அந்தந்த ரூபங்களா யிருப்பவன் நானே யென்பது தாத்பர்யம்.]

20. வேதத் தியல்கின்றார்-கீழ்ச்சொன்னவர்களைப் போல வேதாந்த நிஷ்டையில்லாமல் கேவலம் ருக்கு முதலிய மூன்று வேதங்களில் மாத்திரம் நிஷ்டையுடைய திரைவித்தியர்கள். எச்சத்தால்—யாகங்களால். வினைபோய்—பாவத்தில் நின்றும் நீங்கி. வான் இரப்பர்—ஸ்வர்க்க கதியைப் பிரார்த்திப்பர். அமரர்நாடு—தேவலோகம். துய்ப்பார்—அனுபவிப்பார்

21. பொன் நகர்—ஸ்வர்க்கலோகம். மறைத்தன்மைக் கதியடைந்தார்—வைதிக தர்மத்தை அனுஷ்டித்தவர். காமம்—(ஸ்வர்க்காதி) காமம். [துயர் தீர்ந்த சுகமாயுள்ள அந்த ஸ்வர்க்கலோகத்தை யடைந்து, அவ்

குண்டான திவ்யபோகங்களை நுகர்ந்து, பிறகு அந்த நுகர்ச்சிக்கு ஹேதுவான புண்ணியங்கள் அழிந்தவாறே, மறுபடியும் இந்த மானிட லோகத்தில் வந்து சேருகிறார்கள். இப்படி இவர்கள் வேதாந்தத்தில் தேறின ஞானத்தை யடையாமல் கேவலம் வேதத்தில் மாத்திரஞ் சொன்ன தர்மங்களை யனுஷ்டிப்பதினால் சுவர்க்காதிகளான அற்ப பலன்களை யடைந்து அடிக்கடி போக்குவரத்துமாயிருக்கிறார்கள் என்பது இப்பாசுரத்தின் திரண்ட பொருள்.]

22. வேறின்றி — மற்றொன்றில் நாட்ட மின்றி. அதாவது யாதொரு பயனையும் நாடாமல். ஒன்றி — பொருந்தி. யோகம் — என்னுடன் சேர்க்கையாகிற யோகத்தையும். க்ஷேமம் — (மீண்டுந் திரும்பாமையாகிற) க்ஷேமத்தையும்.

23. மற்றான தெய்வம் — இந்திராதிகளான அந்ய தேவதை. மன்னி — பொருந்தி. பற்று — சிரத்தை. இறைஞ்சும் — பக்திசெய்கின்ற. உற்றான என்னையே யேத்திறைஞ்சி — உண்மையில் அத்தேவர்களைச் சரீரமாகப் பொருந்தியுள்ள என்னையே யாராதித்து. [என்னையே யாராதிக்கின்றார்களென்றாலும் முறை தவறி யாராதிக்கின்றார்கள். அதாவது இந்திராதிதேவர்களைக்

கர்மத்தாலாராதிக்கவேண்டிய முறை வேதாந்தத்தில் எப்படிச் சொல்லப்படுகிறதோ அப்படி யாராதிப்ப தில்லை என்றபடி. 'அக்னிஹோத்திரம் முதலிய கர்மங்கள் இந்திராதிகளுக்கு அந்தராத்மாவான பரமாத்மாவை உத்தேசித்துச் செய்யப்பட்டால்தான் அந்த இந்திராதிகளைக் குறித்துச் செய்ததாகும்.' என்று இவ்விதமாகவெல்லாம் வேதாந்தத்தில் சொல்லப்படுகின்றன.]

24. ஆங்கதனைத்து வேள்விக்கும் ஆராத்தியன் நானே—ஸகலமான யக்ஞங்களுக்கும் ஆராதிக்கத் தக்கவன் நான்தான். நானே பலன் கொடுப்பேன்—அதற்குத் தக்கபடி பலன் கொடுப்பவனும் நானே. என்னை யிவ்வாறு அறியார்—"கர்மங்களெல்லாம் இந்திராதிகளுக்கு அந்தராத்மாவான பரமபுருஷனுக்கு ஆராதன ரூபங்கள்; ஆராதிக்கத்தக்கவனும் அவனே." என்று என்னை இவ்விதம் அறியாதவர்கள். நழுவுவர்—மிதமான பயன்களைப் பெற்றவர்களாய் நழுவிப் போவார்கள். அதாவது மறுபடியும் மறுபடியும் திரும்புதலையடைவார்கள்.

25. தேவர் தமையணைந்தார் சென்றடைவர் ஆங்கவரை—இந்திராதிகளைக் குறித்துச் செய்கிறோமென்ற

ஸங்கல்பத்தோடு யக்ஞம் முதலிய கர்மங்களால் தேவர்களை யாராதித்தவர்கள் அந்த இந்திராதிகளைப்போய் அடைகிறார்கள்; யாவர் பிதுக்கள்பா லாங்கணைந்தார் (சென்றடைவர் ஆங்கவரை) - எவர்கள் பித்ருக்களைக் கோரிச் செய்து ஆராதிப்பார்களோ அவர்கள் அந்தப் பித்ருக்களைப் போய் அடைகிறார்கள்; மேவுவர் அப்பூதத்தை ஆங்கணைந்தார்—யக்ஷ, ராக்ஷஸ பிசாசாதிகளைக் குறித்துச் செய்து ஆராதித்தவர்கள் அந்தப் பூதங்களையே யடைகிறார்கள்; என்பாலணைந்தார்—அந்த யக்ஞங்களையே. "அந்தத்தேவபித்ரு பூதங்களுக்கு அந்தராத்மாவாயுள்ள பரமாத்மாவை யாராதிக்கக் கடவோம்" என்கிற ஸங்கல்பத்தோடு செய்து என்னை யாராதித்தவர்கள். பொன்றாது சேர்வரெனைப் பாதத்து—அழியாதவர்களாய் என் திருவடியை யடைகிறார்கள். [என்றால்:—தேவாதிகளைப் பூஜிக்கின்றவர்கள் அவர்களை யடைந்து அவர்களோடு இன்பத்தைநுகர்ந்து அவர்கள் நசிக்கும்போது தாமும் நசித்துவிடுகிறார்கள். என்னைப் பூஜிப்பவரோ ஆதியந்தமில்லாமல் ஸர்வக்ஞனாய், ஸத்ய ஸங்கல்பனாய், அநந்த கல்யாண குணங்களுக்குப் பெருங்கடலாய் அந்தமில் இன்பத்தை யுடையவனான என்னை யடைந்து மீண்டுந் திரும்பாமலிருக்கின்றார்களென்றபடி.] "மூவா முதலா வுலகம்" என்னும்

சிந்தாமணிச் செய்யுளில் 'சேர்தும்' என்பதற்கு ஆசிரி யர் நச்சினார்க்கினியர் வணங்குவோம் எனப் பொருள் செய்திருப்பதனால் ஈண்டும் அச்சேர்தலின் பரியாய மாகிய அணைதல் என்பதற்கு வணங்குதல் அல்லது ஆராதித்தல் எனப்பொருள் கொள்க.

26. பத்திரம்—எளிதில் சம்பாதிக்கக்கூடிய திருத் துழாய் முதலிய பத்திரங்களையோ. புனல்—தண்ணீ ரையோ. ஒத்து இயலும்பத்தியுடன்—மனமொத்துப் பொருந்திய பக்தியோடு கூட. தூமனத்தான்—பரி சுத்த மனமுடையவன். ஆர்ந்து—விரும்பி. உதவிச் சுத்திய என லவி மிகுத்துக்கொள்க. ஆர்ந்துதுய்ப்பன்—கிடையாதது கிடைத்ததே யென மிகவும் ஆதரங் கொண்டு அங்கீகரிக்கிறேன்.

27. செய்யுமதும்—சரீர ஸ்திதிக்காகச் செய்யும் லௌகிக கர்மங்களும். 'முற்றுமற் றுரோவழி' என் பதனால் அதும் என்றாயிற்று. என்பாலுடனிருத்தி—என் னிடத்தில் ஸமர்ப்பித்து விடு. [என்றால், யாகம் தா னம் முதலியவைகளால் ஆராதிக்கப்படுந் தேவர்களும் அந்த ஆராதனத்தைச் செய்து அதன் பலத்தைப் புசிக் கும் நீயும் எனக்கு ஆதீனமாயிருக்கையாலே யாவருக் கும் மேலான பதியாய் முதல் கர்த்தாவாயுள்ள என்

னிடத்தில் (ஆராதித்துப் பயன் பெறுகின்ற) உன்னையும் (நீ ஆராதிக்கும்) தேவர்களையும் ஸமர்ப்பித்து விடு என்றபடி.] தொத்து—பற்று.

28. துறவுசேர் யோகம்—ஸந்யாஸயோகம். எய்திய—பொருந்திய. சுபாசுபமாய் மூள்வினையின்—நன்மையாகவும் தீமையாகவும் மூள்கின்ற பழைய கர்மங்களினுடைய. அறப்பெறுதி-விடப்படுவாய். உகந்து மகிழ்ந்து.

29. யாவர்க்கும் ஒப்பன் நான்—தேவர், திரியக்கு மனிதர், தாவரம் என்று (சாதியிலும் உருவத்திலும் ஸ்வபாவத்திலும் அறிவிலும்) மிகவும் ஈனமாயும் உயர்வாயுமுள்ள எல்லாப் பூதங்களிலும் யாராயிருந்தாலும், என்னை யாச்ரயிக்கும் விஷயத்தில் இன்னான் உயர்வானவன் இன்னான் தாழ்வானவன் என்று எனக்குக் கிடையாது. எல்லார்க்கும் நான் ஸமமானவன். வெறுப்பு-த்வேஷம். உகப்பு—பிரியம். என்பால்—என்னிடத்தில் இருக்கிறார்கள். முதல் நூலில் என்னிடத்தில் என்றுமட்டும் பொருள்படக்கூடிய 'மயி' என்னும் பதத்தைப் பிரயோகித்திருப்பது போல இவ்வாசிரியரும் 'என்பால்' என்று சொல்லி விடுத்தார். இருக்கின்றார் என்பதனை வருவித்து முடிக்க. 'சிவிகை

பொறுத்தானே நேர்ந்தானிடை.' என நாயனார் கூறி யிருப்பதையுங் காண்க.

30. துராசாரம்—கெட்ட நடவடிக்கை. அதாவது தன் ஜாதிக்கு ஏற்றபடி எதைச் செய்யும்படியாயும் எதை நீக்கும்படியாயும் சொல்லியிருக்கிறதோ அதைக் கடத்தல். 'வேறன்னைத்தகவின்றி' என்பது வேறன் னைத் தகவொன்றி யென்றாவது வேறன்னுக்தகவின்றி யென்றாவது இருத்தல் சேர். கிடைத்த பிரதிகளில் இருந்தவாறே பதிப்பிக்கப்பட்டது. இங்கே வேறன்னை என்பதற்கு வேறொன்றை நினையாமல் எனப் பொருள் கொள்க. வால் அறிவன்—விளங்கிய அறிவை யுடைய வன். 'வாலறிவன் நற்றாள்' என்றார் நாயனாரும். மதிக்கப்படும்—வெகுமதிக்கப்படுவான்.

31. ஒல்லே—சீக்கிரம். தருமத்துற்ற ஒருவனும்—தருமத்தோடு பொருந்தின ஒருவனுவான். [என்றால்—யாதொரு விரோதமுமின்றி என்னை யடையவேண்டு மென்று எண்ணத்தைக் கொண்டு அதனால் என்னை யடைவதற்கு விரோதமான துராசாரத்தினின்றும் நீங் குகிறான் என்றபடி] மன்னும்—அடைவான். கட்ட றனீ—இது கட்டறுநீ என்றிருத்தல் வேண்டும். 'ப்ரதி

ஜாக்ஷி' என்ற முதல் நூலிலுள்ளதனால். கட்டுறைத்தல்—உறுதி கூறல்.

32. பற்றினால்—ஆச்ரயித்தால். பாவம் பயில்பிறவி—பாபத்தைக் காரணமாயுடைய பிறவி. பேர்த்து—திரும்பவும்.

33. ஆனாத—கெடாத. அந்தணர்—பிராம்ஹணர், வேதாந்தத்தை யணைவோர் என்பது அவயவப்பொருள். ஞானதிக வாசர்—ராஜரிஷிகள். நண்ணெளிது—அடைவது எளிதாகும். மாயும் இத் துன்புலகம்—அசாசுவதமாய்த் தாபத்திரயத்தால் மூடப்பட்டுச் சிறிதும் இன்பமில்லாததாயிருக்கும் இவ்வுலகத்தை.

34. எழில்—அழகு. என்னையே வன்பற்றாய்—என்னையே கதியாக.

அத்யாயம்—10.

விபூதியோகம்.

1. உகந்து—ஸந்தோஷித்து. முகம்செய்து—எதிர்பார்த்து. இயம்புவன்—சொல்வேன். உன்னது இதம்

வேண்டி—(என் விஷயத்தில் பக்திபிறந்து வளரும்படி) உன்னுடைய க்ஷேமத்தை வேண்டி. மேன்மை—பரம மான (மேலான) வசனம். மையல் அற்ற—கவலை யற்ற. ஈன்டியன்து என்பதை ஈண்டியன்ற எனத் திருத்திக்கொள்க.

2. என் பெருமை—எனது பிரபாவத்தை: அதா வது என்னுடைய நாமம், கருமம், ஸ்வரூபம், ஸ்வபா வம், முதலியவைகளை. இமையோர் — தேவர்கள், புலன்களுக்கெட்டாத விஷயங்களைப்பார்க்கக் கூடிய வர்களாய் மிகுந்த அறிவுடையராய் இருத்தல்பற்றி இமையோரையும், முனிவரையும், 'எழில்' என்று விசேஷித்தாரென்க. எழில் என்பதனை யிமையோர்க் குங் கூட்டுக. இறையும் அவர் அறியார்—(தேவாதிக ளுக்கெல்லாம் எல்லா விதத்தாலும் ஆதியாயிருக்கை யால் நான் அவர்களுடைய தேவத்தன்மைக்கும் ரிஷித் தன்மைக்கும் காரணமான புண்யத்துக்குத் தக்கபடி அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் அறிவு மிகவும் ஸ்வல் பம்; அச்சிறிய அறிவைக்கொண்டு அவர்கள் எனது அள வில்லாத ஸ்வரூபாதிகளை யுள்ளபடியே) சிறிதும் அறி யமாட்டார்கள்.

3. ஆதியிலனாய்— ஆதியில்லாதவனாய்: (அதாவது ஹேயமான பிரகிருதியோடு முற்காலத்தில் கலந்து

கிடந்த முக்தாத்மாக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாய்.] அயனும் எனை—பிறப்பில்லாதவனாகிற என்னை: (அதாவது, விகாரப்படுகின்ற அசேதனமென்ன, அத்தோடு கலந்திருக்கையாகிற பிறப்போடுகூடிய ஸம்ஸாரி சேதனர்களென்ன இவர்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட என்னை) மீதறியும் ஈசனை—மேலாசேசுவரர்களான பிர்ம்மாதிகளைக் காட்டிலும் மேலான ஸர்வக்ஞனை ஈசுவரனென்று. மதிக்கலக்கம்—மூடத்தனம். அதாவது எம்பெருமானை மற்றவர்களிலொருவனாக நினை

4. புத்தி—நிரூபிக்கும்படி மனத்துக்குண்டாகிற திறமை. அறிவு—ஞானம்; அதாவது சித்து, அசித்து விஷயமாய் உண்டாகும் நிச்சயம். மயக்கறுதல்—மோஹ நிவ்ருத்தி. அதாவது, சிப்பியைக் கண்டு இது வெள்ளியைச் சேர்ந்ததென்று பிரமித்தவன், பின்னர் இது வெள்ளியைச் சேர்ந்ததல்ல என்று அப்பிரமம் நீங்குதல்போல்வது. பொறை—பொறுமை. அதாவது, மனத்திற்கு விகார முண்டாம்படியான தருணத்தில் விகார மடையாமலிருக்கை. ஐம்புலன்கள் சார்ந்தடக்கல்—பஞ்சேந்திரிய நிக்கிரஹம். உண்மை—இருப்பது. இதன் இல்லாமை—பயமில்லாமை.

5. ஒப்பு—ஸமபுத்தி. அதாவது, தான், தன்னுடைய இஷ்டன், தன் விரோதி, யாவரிடத்திலும் நன்மை தீமைகளில் ஒரு மனமா யிருக்கை. உகப்பு—(ஆத்மாக்களை யெல்லாங் கண்டு) ஸந்தோஷித்தல். தவம்—தபஸ், அதாவது சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கின்றவண்ணம் போகத்தைச் சுருக்குகையாகிற காயக்கிலேசம். குன்றா—குறையாத. உகப்புக் குன்றா என வலிமிகுத்தக் கொள்க.

6. என்னேய் நினைவால் இயல்வுறவர்—எனது அபிப்பிராயங் கொண்டவர்களா யிருப்பார்கள். மானசராய்த் தோன்றி—மனத்திலிருந்து உண்டாகி. தக்கு-தகு என்பதன் இறந்தகால வினையெச்சம்.

7. இந்த விபூதியையும்—(இப்படி யெல்லாருடைய உத்பத்தியும், ஸ்திதியும், பிரவர்த்தியும் எனது ஸங்கல்பாதீனமென்கிற) இந்த என் ஐசுவர்யத்தையும். யோகத்தையும்—கல்யாணகுணங்களையும். கம்பியாமல்-அசையாமல். சங்கை—சந்தேகம்.

8. எதுக்கும்—சித்தும் அசித்துமாய் விசித்திரமாயுள்ள இந்த வுலகம் ஸர்வத்திற்கும். தோற்றம்—உற்

பத்தி காரணம். நடப்பது—பிரவர்த்திப்பது. ஈதை

9. என்பால் உயிரானூர்—என் அதீனமான பிரா ணனையுடையார். தம்மில் தம் சார்வுணர்த்தி—ஒருவ ர்க் கொருவர் போதித்துக் கொண்டு. எல்லிபகல்— இராப்பகல்

11. சால—மிகுதியாக. அனுகம்பை—அனுக்கிர ஹம். ஞான ஒளிவிளக்கால்—ஞானமாகிய ஒளியை யுடையவிளக்கினால். மாய்ப்பன்—போக்குவேன். மதி மயக்கும் இருள்—அஞ்ஞான இருள்.

13. பரமாம் பிரமம்—பரப்பிர்மம். பரமாகுந்தா மம்— பரமதேஜஸ். வான்பிறங்கு பூருடன் — திவ் யமான புருஷன். முதல்தேவன்—ஆதிதேவன். விபு- வியாபகன்.

14. அசிதன்—அஸிதர். தேவலன் — தேவலர். வியாதன் - வியாஸர். கூர்ந்து - மிகுத்து. "கூர்ப்பும் கழிவு முள்ளது சிறக்கும்." என்பது தொல்காப்பிய மாதலால் ஈண்டு கூர்ந்து என்பதற்கு மிக்கு என்று பொருள் செய்க. இனி அன்புகூர்ந்து என்றலு மாம்.

15. அருள்கின்றமைதன்னை—அருள் செய்கின்றவ வற்றின் தன்மைதன்னை. மை—ஈண்டுப் பண்புப்பெ பர் விகுதியெனக் கொள்க. தானவர்கள்—அஸுரர ாள். நின் தோற்றந்தான் அறியார் — உன்னுடைய வியக்தியை (அதாவது உன்னுடைய வைபவ பிரகாரத் தை) அறியமாட்டார்கள்.

16. ஸகல பூதங்களையும் உண்டுபண்ணுகின்ற காா ணப்பொருளாய், ஸகல பூதங்களையும் ஆள்பவனாய், தேவர்களுக்கெல்லாந் தேவனாய், லோகநாதனாய், புரு ஷோத்தமனான வுன்னை நீயே அறியவேண்டுமேயல்லா மல் மற்றவரால் ஆகாது என்பது இச்செய்யுளின் தாத் பர்யம்.

17. பரந்து - வியாபித்து. செவ்வி - அழகு.

18. எவ்வவையாம் நற்பொருளில் எக்குணமு மிக்க வுனைச் செய்வழியாற் சிந்திப்பன்—ஸகல கல்யாண குண பரிபூரணனான உன்னை முன்சொன்னபுத்தி, ஞா னம் முதலிய ஸாவங்களைக் காட்டிலும் இன்னுமெந் தெந்த நல்ல ஸாவங்களிலிருப்பவனாக நன்கு சிந்தை செய்வேன். எவ்வவையாம்—என்பது எவ்வெவையாம் எனவுங் காணப்படுகின்றது.

19. பருகும் - பானம் செய்யும். ஆரவிரகில்லை. திருப்தி யுண்டாக உபாயமில்லை.

20. மன்னே - மன்னனே! உரைக்கேன் - சொல்லேன். பரப்பிற்கு விஸ்தாரத்திற்கு.

21. உயிர்நான்—நான் ஆத்மாவாயிருக்கிறேன். ஆத்மாவாவது—சரீரத்தை ஸகல வித்த்தாலும் தரிப்பதாய் ஆளுவதாய்ச் சரீரத்துக்குப் பதியாயிருப்பது. ஆதிநடு அந்தமும் நான்—உத்பத்தி ஸ்திதி லயங்களுக்கு நானே காரணன். படி - பூமி. பரிசு - தன்மை.

22. ஆதித்தர் - ஆதித்யர். விட்டு -விஷ்ணு. மதி சந்திரன். தாரகை - நக்ஷத்திரம்.

23. சதக்கிரது - இந்திரன். நூறு யாகஞ் செய்தவனென்பது பொருள். நெஞ்சு - மனம். எஞ்சா குறையாத.

24. இயக்கர் - யக்ஷர். வித்தேசன் - குபேரன் யக்ஷராக்ஷஸர்களில் குபேரனென்க. கிரி - மலை.

25. முன்னும் - முக்யனை. கந்தன் - குமாரன் (ஸுப்ரமண்யன்) ஏனை - மற்ற. தடம் - குளம். ஸாகரம் - ஸமுத்திரம்.

26. அக்கரம் - அக்ஷரம். செபமாம் எச்சம் - ஜபயக்ஞம். சிற்பவற்றுள்—பர்வதங்களில். இமவான்—இமய மலை.

27. சீர் அரசு—பூஜ்யமான அரசமரம். கந்திருவர்க் காவலனுன்—கந்தர்வர்களில் சித்திரரதன் நான்.

28. பரிகள் - குதிரைகள், அமுது உதித்தபரி - பாற்கடலிற் பிறந்த உச்சைச்சிரவம். களிறு - யானை. நராதிபன் - அரசன்.

29. கோவில்—பசுக்களில். எல்லாம் சுரக்கும் எழிற் கோ - எல்லாவற்றையும் கொடுக்கும் அழகிய காம தேனு. சுரக்கும்—பால்சுரக்குமென்றுமாம். உற்பத் திக் கந்தற்பன் - பிறவிக்குக் காரணமான மன்மதன். காளம்— விஷம். சற்பம் — ஸர்ப்பம். ஒரு தலைப் பாம்புகளுக்குள் வாசுகி நான் என்க.

30. தோயத்தார்க்கு - ஜலவாசிகளுக்கு. அரியமா- அரியமாவென்பர். மறம்- வலிமை.

31. பொன்னன் புதல்வன் - ஹிரண்யனது புத்திர னை பிரஹ்லாதன். தன்னியத்தில் - அகர்த்தம் தேடு வதில்.

32. பவனன் - காற்று. படை - ஆயுதம். மகரம்—முதலை. சான்னவி - கங்கை. தன்னில் ஆடினாது பாபத்தைப் போக்குதலால் கங்காதீர்த்தத்தை 'நன்புனல்' என்றார். இனி, எம்பெருமான் திருவடியின் ஸம்பந்தம்பெற்ற நீராதலின் நன்புனல் என்றாரென்றலுமாம்.

33. உண்டாமவற்றுக்கு—சிருஷ்டிக்கப்படும்பதார்த்தங்களில். ஆதியந்தம் நடு நான்—ஆதியும் மத்யமும் அந்தமும் யானே. [அதாவது ஸகல பிராணிகளையும் ஆங்காங்கு சிருஷ்டிக்குமவர்களும் ஆங்காங்கு பரிபாலிக்குமவர்களும் நாசம் செய்யுமவர்களும் நானே என்றபடி.] ஆத்ம வித்தை - மோக்ஷ வித்யை. தார்க்கியர்—ஜல்பம், விதண்டைமுதலிய வாதஞ்செய்வோர்.

34. சொற்சேர்த்தி - ஸமாஸம். தொந்தம் - த்வந்த்வஸமாஸம். தாதா - பரமன்.

35. கண்பாராது-தாக்ஷிண்யமின்றி. ஆமவற்றுக்கு உற்பவம் நான் - உண்டாகப்போமவைகளுக்கு உத்பத்தியும் நான். திரு - லக்ஷ்மி. நினைவு - ஸ்மிருதி. மேதை - புத்தி. திருதி - தைர்யம்.

36. பெரியசாமம் - ப்ருகத்ஸாமம். சந்தம் - சந்தஸ். வசந்தன் - வஸந்தருது.

37. தேசு - பலம். சயம் - ஜயம். துணிவு - வ்யவஸாயம். திண்மை - ஸத்வம்.

38. யாதவர் - விருஷ்ணி வம்சத்தவர். கவியுசன்- உசநாகவி, சுக்கிராசாரியர். வியாதன் - வ்யாஸர்.

39. மறைப்பு அவற்றில் - குஹ்யங்களில்; ரகஸ்யமானவைகளுள். மௌன நான் - என்பதில் ஜகாரம் கெட்டெழுத்தாய் நின்று ஒலித்த தென்க. ஆகவே, கூவிளம் என்னுஞ் சீராம். தண்டம் - தண்டனை.

40. மல் - பராக்கிரமம். முதல் வித்து - உற்பத்திபீஜம். அதாவது காணப்படுவதும் காணப்படாததுமாய் இரண்டுவிதமாயுள்ள உத்பத்திகாரணம்.

41. எல்லை - அந்தம். பரந்தபன் - பகைவர்களைத் தவிப்பவன். விரிவு - விஸ்தாரம்.

42. திருவுடையது - சோபையுடையது. அதாவது ஸ்ரீமத்தாயுள்ளது. உயர்த்தி - உயர்ச்சி. இங்கே தி, தொழிற்பெயர்விகுதி. தேசு—(ஆளுகையென்கிற)சக்தி.

43. விளம்பிய—சொல்லிய. இகல்—வெற்றி. பற்றி—நிறுத்திக்கொண்டு. அமர்ந்து—பொருந்தி, விரும்பியென்றுமாம்.

அத்யாயம்—11.

விசுவரூப தர்சனம்.

1. மாயன்—கிருஷ்ணன். தூய—பரிசுத்தனை. தொல்உலகம்—புராதனமான உலகம்.

2. ஈரும் மறைப்பொருள்—பரம ரஹஸ்யம். இன்பாருஞ்சொல் என்றது அத்யாத்மமென்று பெயருடையதான சொல்லை.

3. பிறந்து போகும் வகை—உற்பத்தியாகி யழியும் விதத்தை. ஏதம் அற விரிப்ப—குற்ற மறும்படி விஸ்தரித்துச் சொல்ல. அளவில்—அக்ஷயமான. பெருமை—மஹாத்மியம்.

4. பரமீசா—பரமேசா. மாசு ஒன்று வண்ணம்—குற்றம் பொருந்தாத மாதிரியாய். மருவியது—பொருந்தியது. தேசு—ஒளி. மாலே-திருமாலே. இறையுருவை—ஈசுவர ஸம்பந்தமான ரூபத்தை.

5. ஒழியாமே-ஒழியாமல். பாங்கு—நன்றாக.

மைந்த பருவத்தும் இன்னும் வளருமென்பது தோன்ற நிற்றல். ஈது—இதனை. ஏரார்—அழகுபொருந்திய. நிறம்—வர்ணம். உருவம்—வடிவம்.

7. அரர்கள் — ருத்திரர்கள். அச்சுனிகள்—அச்வினீ தேவர்கள். மருத்து—வாயுக்கள். முன்காணு ஆச்சர்யத்தை நீ நன்கு பாராய் என்க.

8. என் காண்பான் இச்சித்தாய்—எதைப் பார்க்க இச்சைகொண்டாய். குடாகேசா—அர்ச்சுனா!

9. காண்பரிதாம்—பார்க்க முடியாது. கண்தரு கேன்—கண்களைக் கொடுப்பேன்.

10. ஐசமெனும் அவ்வடிவை—பரமேசுவரத் தன் மைக்கு ஈடான அந்த ரூபத்தை.

11. வியப்பு—அற்புதங்கள். வான்கலன்கள்—திவ் யாபரணங்கள்.

12. பரியட்டம்—வஸ்திரம். பூச்சு—சந்தனப்பூச்சு

13. இரவி—சூரியன். ஒருமித்து—ஒன்றாய்.

15. மயிர்க்கோள் எய்தி—மயிர்க்கூச்செறியப்பெற

16. பூவார் பிரமன்—கமலாஸனனாகிய பிர்ம்மா. உதரம்—வயிறு. உரகர்—நாகலோகத்தவர்கள்.

17. ஈசன் - ருத்திரன். அனந்த உருவம் - அளவற்ற ரூபம்.

18. ஒளி ராசியாய்—தேஜோ ராசியாய். எங்கும் தேசமர்ந்து— எல்லாப் பக்கங்களிலும் பிரகாசித்து. அனல்—அக்னி. அற்கன்—சூரியன். அளவற்று—அப்ரமேயனாய். முடி—கிரீடம். நேமி—சக்கரம்.

19. ஆய்வு அறிவுசேர் பரமாம் அக்கரம் நீ—உபநிஷத்துக்களிலே யறிய வேண்டியதாகச் சொல்லப்பட்ட பரமமான அக்ஷரம் நீ. வீய்வு—அழிவு. நிற்கும் அறம்—நித்யமான வைதிகதர்மம். நித்தனும் நற்புருஷன்—ஸநாதன புருஷன்.

20. அனந்தவீரியனாய்-அளவற்ற பராக்கிரமமுடையவனாய். மேவியகண் சோதிமதி—பொருந்திய கண்கள் சூரிய சந்திரர்களாக. சோதி—சூரியன். சோதிமதி யென்றியைத்து ஒளியையுடைய சந்திரன் என்று பொருள் செய்தல் பொருந்தாது. "சசிஸூர்யநேத்ரம்" என்பது முதல்நூல் வாக்கியமாதலால். தீமுகம்—அக்கினி போன்ற முகம்.

21. விசும்பு—ஆகாசம். கொடியதாய் – உக்கிரமாய். ஆர் உரு கண்டு—பொருந்திய உருவத்தைப் பார்த்து.

22. சுரகணங்கள்—தெய்வக் குழாங்கள். உரைப்பார்—ஸ்தோத்திரம் செய்வர். நன்றாக—நன்றாய் முடிக, "ஸ்வஸ்தி" யென்று. ஆரர்கள்—ருத்திரர்கள். அருக்கர்—ஆதித்தர்கள். சாத்தியர்—சாத்யர். விச்சவாச்சுவிகள்—விசுவேதேவரும் அசுவினிதேவரும். பிது—பித்ருக்கள். யக்கர்—யக்ஷர்.

24. ஒளிர்முகம் கண் தோள் துடை தாள்—எனப் பிரிக்க. பல்வயிறு—பல வயிறுகள். ஓங்குபுயத்தாய்—ஓங்கிய புயத்தை யுடையானே.

25. வான்தடவி—ஆகாயத்தைத் தொட்டு. விளங்கி—பிரகாசித்து. வண்ணம்—வர்ணம். அங்காந்து—திறந்து. உளந்துளங்கி—மனஞ்சலித்து. ஆற்றலுறேன்—தைரியம் அடையேன். அமர்ந்து—சாந்தமுற்று.

26. காலானலன்போல் – கலாக்னியைப் போல. மாலாகி – மயக்கமுற்று. சகத்திருப்பே—ஹே, ஜகந்நிவாஸ!

27. அந்தன்—திருதராஷ்டிரன். நிருபர்—அரசர்கள். பாட்டன்—பீஷ்மர். காவலர்-அரசர்கள். துன்ன—நெருங்க. தொக்கு—ஒன்றாகச் சேர்ந்து.

28. எயிறு—பற்கள். பல்பொடியா மன்சிரத்தால்—பொடிபட்ட தலைகளை யுடையவர்களாய்.

29. புனல்—நீர். ஆழியிடை—சமுத்திரத்திடையே. சீற்றம்—கோபம். ஆற்றின்புனல் ஆழியையே யடையுமாறுபோல வீரரெல்லாம் நின் முகத்தையேயடைகின்றார்களென்க.

30. விட்டில்—விட்டிற்பூச்சி. ஈங்குலகம் என்றேனும் வீங்குலகம் என்றேனும் கொள்க.

31. எரிமுகங்களால் விழுங்கி நக்கும் உனது எனக் கூட்டுக. பரந்து—பரவி.

32. இயம்பாய்—சொல்லாய். தண் அளி செய்—கிருபைசெய். முதல்—ஆதி. ஆய்ந்தறிவான் இச்சிப்பன்—ஆராய்ந்து தெரிந்துகொள்ள இச்சிக்கின்றேன். தேவவரா!—தேவ சிரேஷ்டனே!

33. இறையுரைத்தான்—பகவான் அருளிச்செய்தார். காலன்—யமன். ஒன்னலர்—பகைவர். ஒன்றலர் என்

பது ஒன்னலரென்றாயிற்று. உய்யார்-பிழைக்கமாட்டார்கள்.

34. ஏதலர்-சத்ருக்கள். நீ ஏது ஆ—நீ நிமித்தி மாத்ரம் ஆகு. ஏதுவா என்பதற்கு ஏதுவாக என்றுரைத்தல் பொருந்தாது. "நிமித்த மாத்ரம் பவ" என்பது முதனூல் வாக்யமாதலால்.

35. இகலில்-யுத்தத்தில். யான்செகுத்தார்தம்மை-என்னால் கொலையுண்டவர்களை. காங்கேயன்-கர்ணன். 'தன்பொய்' என்பதனைத் தன்பெய்தேல்எனத் திருத்திக்கொள்க.

36. கேசவன்-கிருஷ்ணன். கிரீடி – அர்ஜுனன். கற்கதமாங் கண்டத்தால்-கத்கத ஸ்வரத்தோடு. நடுக்கமெய்தி-நடுக்கத்தை யடைந்து.

37. அமரர்-வித்தகணங்கள். நலம் என்றது இவ்

பே—ஜகந்நிவாஸ! உளது—ஸத். இலது—அஸத். அக்கரம்—அக்ஷரம், ஜீவாத்ம தத்வம்.

39. ஆதிதேவன்—முதல்தேவன். தொல்புருஷன்—புராணபுருஷன். நிதி—நிதானம், ஆதாரமானவன். அறிவோன்—அறிகின்றவன். அவ்வறிவிற் றங்குபொருள்—அறியப்படும் பொருள். மேலுயருந் தாமம்—பரந்தாமம்; பெரிய ஸ்தானம்.

40. நமன்—யமன். அங்கி—அக்நி. சசாங்கன்—சந்திரன். உலகாக்குவோன்—பிரஜாபதி, பிதாமகன். அவ்வவனுக் கேயுமுதல்—பிரஜாபதிக்குத் தகப்பன். நம—நமஸ்காரம். ஆயிரங்கால்—ஆயிரந்தடவை. நான் நம—நான் நமஸ்கரிக்கிறேன்.

41. வீயாத வீரியம்—அழிவுபடாத வீரியம், அநந்த வீரியம். விக்கிரமம்—பராக்கிரமம். மிக்கு—அமிதமாகப் பெற்று. எல்லாம் நீ—ஸர்வ ஸ்வரூபங்களும் நீயே.

42. தோழனேன் நான் எனக் கூட்டுக. மோகந் தன்னால்—அறியாமையால்.

43. விகாரம்—விஹாரம், ஸஞ்சரித்தல். கிடை—படுக்கை. இருப்பு—ஆஸனம், இருக்கை. ஊண்—போ

ஜனம். தனியில்—ஏகாந்தத்தில். திரளில்—கூட்டத்தில். உயர்வழித்தல்—பூஜியாமலிருத்தல்.

44. உலவி நிற்கின்ற நீடு உலகிற்கு—சராசரமாயிருக்கின்ற பெரிய பிராணி ஸமூகத்திற்கு. ஆராத்தியன்—பூஜ்யன்.

45. உடலம்—சரீரம். உகப்பிப்பான்—ஸந்தோஷிப்பிக்க. இரப்பன்—பிரார்த்திக்கிறேன். தாதை—பிதா. மகற்கு—மகனுக்கு. சகி—தோழன். சகிக்கு—தோழனுக்கு. இங்கே, இ விகுதி பெண்பாலைக் குறிக்காமல் கூட இருப்பவன் என்னும் பொருள்பற்றி ஆண்பாலைக் குறித்து வந்ததெனக் கொள்க.

46. சகத்திருப்பே—ஜகத்துக்கு உறைவிடமே. கண்டுற்று என்பது கண்ணுற்று எனவுங் காணப்படுகிறது. உள் நடுங்கும்—மனம் நடுங்கும்.

47. முடி—கிரீடம். தண்டு—கதை. மன்னு—ஆவாய். ஆயிரந்தோள் அவ்வுருவா என்பது விளி. அவ்வுருவாம் மன்னு எனக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது. 'ஸஹஸ்ரபாஹோ' 'விச்வமூர்த்தே' என்று முதனூலில் இருமுறை விளிக்கப்படுதலின். மன்னு என்பதில், உ சாரியை.

48. பார்த்தன் ஈதுரைக்க என இயைக்க. மேல் உருவம்—விச்வரூபம். நின்றொழிந்தார் என்றிருத்தல் சுலம். பிரதியில் உள்ளவாறே பதிப்பிக்கப்பட்டது. ஒழிந்தார் ஆர் அமர்ந்து நின்று காண்பார்? என இதற்குப் பொருள் கொள்க.

49. மறை—வேதம். மறைந்த பொருள்களை யுடையது எனக் காரணப்பெயர். இனி, ஸ்திரீ சூத்திரர்கள் ஓதக் கூடாதென மறைக்கப்பட்டமையின் வேதம் மறையெனவாயிற்றென்பாரு முளர். உரை—அத்யயனம். நின்னலர்—உன்னை யல்லாதவர்.

56. வேதமோதல் முதலான ஸகல கர்மங்களும் என்னுடைய ஆராதன ரூபமென்று செய்பவனும், எத்தொழிலைச் செய்தாலும் எல்லாம் எனக்கென்று செய்பவனும், என்னிடத்தில் மிகுந்த பக்தியாலே என்னைப் பாடியும், சிந்தித்தும் அர்ச்சித்தும், பணிந்தும் பொழுது போக்குமவனும், இன்னும் இவ்விதமாக என் விஷயமாகவே காலத்தைக் கழிக்காவிடில் தரிக்கமாட்டாமல் விருப்பவனும், என்னையே பற்றியிருக்கையால் மற்றவைகளில் பொருந்தாதவனும், ஒரு பிராணியையும் பகைக்காதவனும் எவனோ அவன் தோஷங்கள் யாவையு மொழித்து என்னை யடைவான் என்பது இப்பாசுரத்

தின் திரண்ட பொருளாகக் கொள்க. 'வைரத்தான்' என்பது வைரந்தான் என்றிருத்தல் நேர்.

அத்யாயம்—12.

பக்தி யோகம்.

1. பத்தராய்—பக்தர்களாய். சேவிப்பர் — உபாஸிப்பர். நேர் நண்மையென்று முயிர்தன்னடைவார்—அக்ஷரமென்கின்ற பிரத்யக் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அதாவது முக்தஸ்வரூபமான ஜீவனை கண்முதலிய புலன்களுக்கு அறியப்படாததென்பதாக உபாஸிப்பவர்கள்.

2. எற்கு அதிகர் அவர்—எனக்கு அவர்கள் அதிகமானவர்கள். [அதாவது தாங்கோரிய பயனுயிருக்கிற என்னைச் சீக்கிரம் வருத்தமின்றி யடைவார்களென்றபடி.]

3. சொல்லரிதாய்—தேவனென்றுவது, மனிதனென்றுவது, மற்றும் எவ்விதமாகவாவது சொல்லமுடியாததாய். நுண்ணியதாய்—கண்முதலிய புலன்களுக்குப் புலப்படாததாய். எங்குந் தொடர்புடைத்தாய்—தேவர்முதலிய சரீரங்களிலெல்லாம் ஸம்பந்தமுடைய

தாய். அல்லவைபோற் சிந்திப்பரிதாகி — அல்லவை
போன்று நினைக்கத் தகாததாய். உறுதியுறும்—தன்
உருவத்தில் நின்றும் மாறுபடாமலிருக்கும். அக்கரத்
தில்—பிரத்யகாத்ம ஸ்வரூபத்தில் (அதாவது ஜீவனில்)

4. செற்று—அடக்கி. எங்கும் வாய்ந்த சமபுத்திய
ராய்—ஆத்மாவானது ஞானமே வடிவமாய் எங்கும்
ஒரே ரீதியாய் இருக்கிறதென்று ஸமபுத்தியோடு நினை
த்தவர்களாய். என்னும் என் இன்னுயிரின் இன்பமே
யெய்துவர்கள்—ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபட்டு எனக்கு
ஸமமாய் விளங்குகின்ற முக்த ஸ்வரூபத்தை யடைவார்
கள்.

6. எவர் தொழிலனைத்தும் என்னிடை வைத்து—
எவர்கள் சரீரத்தைத் தரிப்பதற்காகச் செய்யவேண்டிய
சில லௌகிக கர்மங்களையும், யாகம் தானம், தவம்
ஹோமம் முதலிய வைதிக கர்மங்களையும் அவற்றின்
காரணங்களோடும் உத்தேசத்தோடும் என்னிடத்தில்
ஸமர்ப்பித்து. ஏற்பாராய்—என்னையே பெரும்பயனாக
கொண்டவராய்.

7. துன்புயரும் இப்பவமாஞ் சூழ்கடனின்று—துன்
பம் மிகுந்த இந்த ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலினின்

றும். 'சூழ்கடலின்று' என்பதை சூழ்கடனின்று என
திருத்திக்கொள்க.

8. என்பால் துணிவினைவை—நான்தான் அடைய
வேண்டும் பேறென்கிற எண்ணங்கொள். என்பாலே
என்றும் இனிதாய் இருப்புதி—என்னிடத்தில் தானே
நித்தியமாய் இனிதாய் இருந்து வாழ்வாய்.

9. அன்பினிற் பயிலும் பெற்றிமைசேர்நன்னெஞ்ச
உற்று என்னை யடைந்தமர்வான் இச்சியாய்—பிரீதியை
யுட்கொண்ட ஸ்மிருதிரூபமான அப்பியாஸ யோகத்
தாலே மனத்தை ஸ்திரமாக நிறுத்தி என்னை யடைய
விரும்பு.

10. வாய்ந்து பயிலவுநீ மாட்டாயேல்—இந்த அப்
யாஸயோகத்தைப் பொருந்திச் செய்தற்கும் நீ ஸாமர்த்
தியமற்றவனானால். என்னுடைய தொழிலின் இயல்
வுறுதி—என்னுடைய கைங்கர்யங்களைச் செய். வாய்ந்
தெனது செய்யதொழில்மேவி—மிகவும் பிரீதியோடு என்
னுடைய உத்தமமான கைங்கர்யங்களைச்செய்து. சிறந்
தியலுஞ் சிந்தையடைந்து—அதனால் சிறப்புற்ற அப்யாஸ
யோகத்தை யடைந்து அதனால் என்னிடத்தில் நிலை
பெற்ற மனத்தைப் பெற்று.

11. இப்படி என் குணங்களைச் சிந்தித்தபடியே யிருந்து எனக்கே பிரியமான பக்தியோகத்தை யடைந்து அந்த பக்தியின் ஆரம்ப தசையான கீழ்ச்சொன்ன என் கைங்கர்யத்தைச்செய்வதற்கும் உன்னால் முடியாத பக்ஷத்தில் பாபக்ஷித்துக்கு ஹேதுவாய் முன் முதல் ஆறு அத்யாயங்களில் சொல்லிய ஆத்ம ஸ்வபாவ அனுஸந்தானரூபமான அக்ஷரயோகத்தைக் கைப்பற்றி அதற்கு உபாயமாக ஸகல கர்மங்களிலும் பற்றைவிட்டிரு. என்பது இச்செய்யுளின் தாத்பர்யம்.

12. ஞானம் மனப்பயில்வின் நன்று— (பக்தியில்லாமல் எம்பெருமானை ஸ்மரிப்பதென்கிற) அப்யாஸ யோகத்தைக் காட்டிலும் (ஆத்மாவின் உண்மையைச் சிந்தித்திருந்து, அதனால்) அக்ஷரமென்னும் ஆத்ம ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்காரஞ் செய்வதே சிறந்தது. ஞானத்தில் தியானம் அதிசயிதம்—அந்த ஆத்ம ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்கார ஞானத்தைக் காட்டிலும் ஆத்ம ஸ்வரூப தியானமே சிறந்தது. தியானத்திற் கன்மபயன் விட்டியல்வு கட்டழகு—அந்த ஆத்ம ஸ்வரூப தியானத்தைக் காட்டிலும் பலாபேக்ஷையற்ற கர்மானுஷ்டானஞ் சிறந்தது. விட்டியல்விற் சாந்திதலை—அந்தப் பலாபேக்ஷையற்ற கர்மானுஷ்டானத்தைக் காட்டிலும் சாந்தியுண்டாதல் சிரேஷ்டமானது.

13. மறமற்று—பகையில்லாமல். மமதை செற்றான்-(சரீரம், இந்திரியம், மற்றும் அவைகளைச் சேர்ந்தவை யெல்லாவற்றிலும்) எனதென்கின்ற அபிமானமில்லா மல். அகங்காரம் அற்றான்—(தேஹமே ஆத்மாவென் கிற) பிராந்தியற்றவனாய். துக்கஞ் சுகங்காணிலொப் பான்—இன்பதுன்பங்களை (முறையே விரும்பாமலும் வெறுக்காமலும்) ஸமமாக எண்ணியவனாய். பொறை ன்—சீதோஷ்ணாதிகளைப் பொறுத்தவனாய்.

14. பெற்றதமைந்து—கிடைத்ததைக்கொண்டு ஸந் தோஷித்து. பிறங்கு உயிர்க்கண் யோகியாய்—பிரகி ருதிக்குப் புறம்பான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையே சிந்தித் திருப்பவனாய். ஓர்ந்து தெளிந்து—(அத்யாத்ம சாஸ் திரத்தில் சொன்ன அர்த்தங்களை) யறிந்து தெளிந்து. என்னமர்ந்த நெஞ்சு துணிவெய்தியான் தான்—"பக வானான வாஸுதேவனே பலாபேக்ஷையின்றி யனுஷ் டிக்கப்படுங் கர்மத்தால் ஆராதிக்கப்பட்டவனாய் என க்கு ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை யுண்டுபண்ணிக் கொடுக் கப் போகிறான்" என்று என்னிடம் வைத்த மனவுறுதி

15. உகப்பு, ஆறாமை, பயம், நடுக்கு—ஸந்தோஷமா வது, கோபமாவது, பயமாவது, பயங்கரமான செயலா

டீது. நடேக்கு—இங்கே நடக்கும்படியான செயலுக்கு ஆகுபெயர்.

16. வேண்டுதலிலான்—ஆத்மாவைத் தவிர மற்றென்றிலும் அபேக்ஷையில்லாதவனாய். தூயவன்—சாஸ்திரத்தில் சொன்ன திரவியங்களைக்கொண்டு சரீரத்தை வளர்த்தவனாய். தக்கன்—சாஸ்திரோக்த வியாபாரங்களைத் தேர்ந்தனுஷ்டிப்பதில் ஸமர்த்தனாய். விருப்புறான்—மற்றவைகளில் தட்டாதவனாய். பகைப்பற்றிருப்பான்— சாஸ்திரோக்தமான காரியங்களைச் செய்யும்பொழுது தன்னால் ஒழிக்க வொண்ணாதபடி வரும் சீதம் உஷ்ணம் முதலியவைகளில் துயரமின்றி யிருப்பவனாய். 'என் உகப்பிலான்' என்பது என்னுகப்பினான் என்றிருத்தல் நேர்.

17. சகத்தமரும் நன்மையுடன் தீமை நசித்தியலும் பத்திமான்—ஸம்ஸார ஹேதுவான நன்மை தீமையென்கின்ற இருவினைகளையும் விட்டுப்பக்தி செய்கின்றவன்.

18. ஒன்னவர்கள்—சத்துருக்கள். உற்றார்—மித்திரர்கள். விருப்பு—மானம். இழவு—அவமானம். அழல்—உஷ்ணம். [13-முதலிய செய்யுட்களில் சத்துருமித்திராதிகளிடத்தில் பகைமைமுதலியவைகளைப் பாராட்டாமை சொல்லப்பட்டது. இங்கே அந்தச்

சத்துருமுதலியவர்கள் நெருங்கிவந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிறதென்று விசேஷங்கண்டுகொள்க.]

19. தன்மியாம்—தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமலிருக்கின்ற. அமுதயோகத்தை—அமிர்தமயமாயிருக்கின்ற இந்த பக்தியோகத்தை.